

TURNUL DE VEGHERE

Vezile
Impărației lui Jehova

„Și vor ști că eu sunt Jehova”

„Ezekiel 35:15

ANUL XXV

1947

No. 5

CONȚINUTUL

O amintire a integrității pentru impărația lui Dumnezeu	67
Acea ultimă ciază tipică	68
Pâine nedospită și via roșu	69
Trupul meu	70
„Carne și sânge”	71
„Moartea Sa”	74
Indreptății pe bazo legământului prin jertfă	75
Sloa, sediul judecății	76
După citațe - Judecata	78
Instalarea preoștii vecinice	79
Binecuvântări pentru omenirea ne- preoștescă	80

VOI SUNTEȚI MĂRTORII MEI ZICE JEHOVA CĂ EU SUNT DUMNEZEU

Apere bilunar în Edătura :

ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMANIA

Persoană juridică morală

București 2, Str. Basarabia No. 38

Redactată și publicată de către :

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

117, Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Funcționari :

N. H. KNORR, Președinte

W. F. VAN ANBURGH, Secretar

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi
pacea fiilor tăi”. — Isaia 54:13.

(Urmare din pag. 64)

³⁷ Prin această jertfă tipică s'a dat asigurarea hotărâtă, că credincioșii din omenire, cari au fost reprezentați de semințiile neprețești ale lui Israel, vor aduce necontenit mulțumirea lor lui Iehova Dumnezeu, pentru că a deschis calea spre relațiuni pacifice cu El prin Isus, jertfa Sa pentru păcat. Ei nu pot îmbogăți pe Dumnezeu în niciun fel, dar ei vor fi donatori, să se arate recunoscători față de El, adică să I-o „răsplătească”, prin faptul că manifestează mulțumirea lor prin Christos Isus și prin El se consacrează cu totul lui Dumnezeu. Și Marele Preot, Christos Isus, va aduce consacrarea lor mulțumitoare Celui Prea Înalt, Celui ce este, Deja mii de „oameni de bine”, cari aud vestea împărăției lui Dumnezeu prin Christos Isus, își aduc mulțumirea lui Dumnezeu. Ei fac aceasta prin faptul că-și consacrează viața pentru toate timpurile Lui și prin propovăduirea evangheliei împărăției cântă zilnic lauda Sa, ceea ce le aduce deja binecuvântări timpurii.

³⁸ „Aaron și-a ridicat mâinile spre popor, și I-a binecuvântat. Apoi, după ce a adus jertfa de ispășire, arderea de tot și jertfa de mulțumire, s'a pogorit” (Lev. 9:22). Ce binecuvântare înseamnă aceasta pentru aceia, cari primesc răscumpărarea care vine prin Christos Isus, reiese din următoarele: „Vorbeste lui Aaron și fiilor lui, și spune-le: Așa să binecuvântați pe copiii lui Israel, și să le ziceți: Domnul să te binecuvânteze, și să te răzească! Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine, și să Se îndure de tine! Domnul să-Și înalte Fața peste tine, și să-ți dea pacea! Astfel să pună Numele Meu peste copiii lui Israel, și Eu îi voi binecuvânta” (Num. 6:22-27). În decursul celor o mie de ani ai domniei lui Christos Isus, a semintiei lui Avraam, în care toate semințiile pământului vor fi binecuvântate, această binecuvântare va curge omenirii în toată bunăta sa. Intocmai după cum Aaron a făcut poporului binecuvântarea lui Iehova, după ce a adus jertfa de ispășire, jertfa de ardere de tot și jertfa de pace, așa vor fi la timpul hotărât binefacerile jertfei prețioase de ispășire a lui Isus însoțite de această binecuvântare a împărăției pentru omenire. Prin această omenirea credincioasă va dobândi în cele din urmă „îndreptățire la viață veșnică”.

³⁹ Pentru a încorona acea zi, când preoțimea nou instalată și-a luat activitatea, Iehova a descoperit că i-a confirmat în slujbă: „Moise și Aaron au intrat în cortul

întâlnirii. Când au ieșit din el, au binecuvântat poporul. Și slava Domnului s'a arătat întregului popor. Un foc a ieșit dinaintea Domnului, și a mistuit pe altar arderea de tot și grăsimile. Tot poporul a văzut lucrul acesta, au scos strigăte de bucurie, și s'au aruncat cu fața la pământ”. (Lev. 9:23, 24). Dacă Iehova nu ar fi primit această preoțime pusă ca cea adevărată și potrivită, atunci nu ar fi trimis niciodată focul Său provocat printr'o minune din stălpul de nor de deasupra cortului întâlnirii și nu ar fi mistuit restul jertfei de pe altar. Deoarece cortul întâlnirii stătea numai de opt zile, așa a fost aceasta prima ocazie, când Aaron însoțit de Moise a intrat în sfânta sfintelor cortului întâlnirii pentru a păși în fața lui Dumnezeu, a cărui prezență a fost simbolizată în ea. Intrarea lor a preumbrît, că Isus S'a înălțat la cer și acolo a apărut cu valoarea jertfei Sale pământești în prezența minunată a lui Iehova. Că au ieșit iarăși viu și au binecuvântat poporul, reprezintă, cum Christos Isus, care este atât Marele Preot cât și mai marele Moise, vine în împărăția Sa de o mie de ani, prin care aduce omenirii binecuvântări. „Și, după cum oamenilor (preoțimii) le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Christos (unsul), după ce S'a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă” (Evrei 9:27, 28).

⁴⁰ Cam la 485 de ani după acea manifestare de foc, când Dumnezeu a primit preoțimea aaronică, Dumnezeu a lăsat să cadă foc din cer și să ardă jertfa pe altar în Ierusalim și a confirmat astfel primirea temolului consacrat atunci de regele Solomon. Și slava lui Iehova a umplut temolul, și poporul s'a aruncat cu fața la pământ și I s'a închinat și a zis: „Și au lăudat pe Domnul, zicând: „Căci este bun, căci îndurarea Lui ține în veac!” (2 Cron. 7:1-3). Focul lui Iehova aprins în mod minunat a mistuit întreagă jertfa, prin cecece s'a manifestat, că Iehova a primit-o și se va folosi pe deplin de ea și o va întrebuința pentru binecuvântarea acelor, cari îl adoră acolo prin Christos Isus. În Armaghedon distrugere de foc din cer va mistui organizația Diavolului; dar în decursul domniei de o mie de ani a Marelui Preot regal a lui Iehova va arăta pe deplin tuturor, cari trăiesc pe pământ, că a primit acest Mare Preot credincios și jertfa Sa. Descoperirea sau arătarea se va compune din binecuvântările, cari vor curge apoi asupra oamenilor, prin faptul că vor fi eliberați de păcat și de urmările sale educatoare de moarte, până când la urmă vor câștiga perfecțiunea omenească în chipul și asemănarea lui Dumnezeu și pe lângă aceasta vor fi perfect capabili, să înconjoare păcatul și să facă voiața Sa desăvârșită. Atunci Marele Preot și Rege domnitor nu va suferi nici religie și nici adorarea zeilor falși pe pământ. Eliberarea oamenilor de păcat și moarte va fi atribuită numai și numai Dumnezeului adevărat și viu, care a primit lucrarea de împăcare a Marelui Său Preot regal, Christos Isus. Acesta va fi motivul pentru aceea, că omenirea cu credință, fidelă va primi serviciile și învățăturile educatoare de viață ale acestui Preot uns al Celui Prea Înalt și va adora totdeauna și veșnic pe Iehova Dumnezeu, cântând lauda Sa.

Watchtower din 15 Iunie 1946

³⁷ Ce reprezintă aducerea astorfel de jertfe de pace? și cum aduc „oamenii de bine” lui Dumnezeu deja mulțumirile lor?

³⁸ Ce a făcut Aaron, după ce a sfârșit cu aducerea tuturor jertfelor, și ce a simbolizat aceasta?

³⁹ a) Ce au făcut Moise și Aaron după aceea, și ce a urmat apoi?

b) Ce au ilustrat pașii, pe cari i-au făcut Moise și Aaron atunci?

⁴⁰ Ce este preumbrît prin manifestarea de foc a lui Iehova și ce s'a preumbrît prin aceea, că Izraeliții au scos strigăte de bucurie, și s'au aruncat cu fața la pământ?

O AMINTIRE A INTEGRITĂȚII PENTRU IMPARAȚIA LUI DUMNEZEU

„Și pomenirea acestei zile s'o păstrați”. (Ex. 12:14). „Aceasta s'o faceți spre amintirea Mea”. - I. Cor. 11:24.

IEHOVA Dumnezeu, Creatorul, nu a stabilit nicio împărăție peste omenire în grădina Edenului. După ce primul om și prima femeie păcătuiră împotriva Creatorului, și tocmai înainte de ce au fost alungați din locuința lor, din grădină, Iehova făcu o promisiune deschisă spre a aduce în existență un eliberator pentru omenire. El zise nelegiuitorului ispititor al lui Adam și Eva, în fața lor: „Vrăsmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul”. (Gen. 3:15). Adică, înainte ca eliberatorul să zdrobească capul ispititorului, eliberatorul trebuie, el însuși, să sufere o rană dureroasă, comparabilă printr-o mușcătură la călcâi, de către un șarpe. El trebuie să fie gata și destul de curajos să sufere aceasta pentru împărăția lui Dumnezeu. Sub suferință el trebuie să-și păstreze integritatea înaintea lui Iehova Dumnezeu, pentruca să se dovedească vrednic să ocupe tronul Împărăției.

¹ Era prima dată după zilele lui Nimrod, că începu să se vorbească despre acest eliberator, ca despre un rege. Nimrod era primul om, pe care ispititorul îl făcu să fie întronat ca rege pe pământ, și împărăția sa spre batjocura lui Dumnezeu a fost fondată în Babilon. (Gen. 10:8-10). Aceasta, în aparență, ridică o chestiune de discuție între Dumnezeu și ispititor cu privire la o împărăție peste pământ. Odată, după Nimrod, apărură deodată pe scenă în Palestina, Melchisedec, ca rege al Salemului. El era deasemenea și „preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt”. Deaceea Melchisedec, regele-preot, era primul om pe care Dumnezeu îl folosi ca pe o iconă profetică a viitorului Domnitor în împărăția lui Dumnezeu. (Gen. 14:18-20; Ps. 110:1-4).

² Cu ocazia singurei lor întâlniri raportată, Regele-Preot Melchisedec, binecuvântă pe victoriosul Abraam. Aceasta era foarte plină de însemnătate, și bine astfel, Profetiile pe mai departe ale lui Dumnezeu, descoperă că Regele promis va fi un urmaș a lui Abnaam prin Regele David. David pare să fie primul rege Iudeu al aceleiași cetăți, în care Melchisedec domnise cu aproximativ nouă sute de ani mai înainte, anume, Ierusalim. (Ps. 76:1, 2). Dumnezeu promise lui David că Regele prezis va veni prin linia lui, și deaceea Regele promis a fost numit „Fiul lui David”. (2 Sam. 7:12-17). Peste o mie de ani după David, Iudeii jucară în Ierusalim și primprejur, un important act dramatic, care arată în mod clar cine este acest Rege care devine zdrobitorul capului Șarpelui. Actul lor dramatic indentifică Regele, ca omul cunoscut pe atunci în mod general ca „Isus, profetul din Nazaret”. Aceasta era pe vremea când Isus călări spre Ierusalim, după moda vechilor regi ai lui Israel, anume, călare pe asin. Aceasta era cu câteva zile înainte de sărbătorirea Paștelor anuale 33 d. Chr.

¹ Ce arată Dumnezeu prin promisiunea Sa din Eden că se va cere Eliberatorului sămânța femeii?

² Când se vorbea despre Eliberator ca despre un Rege, și cine a fost prima dată întrebuințat ca un tip al lui?

³ În a cărui linie de urmași a fost descoperit că va veni Regele, și cu ce ocazie a fost el indentificat în mod public cu o demonstrație?

⁴ Un martor ocular al evenimentului, ne spune că acolo a avut loc împlinirea profeției din Zaharia 9:9. El zice: „Cei mai mulți din norod își așterneau hainele pe drum; alții tăiau ramuri din copaci, și le presărau pe drum. Noroadele cari mergeau înaintea lui Isus și cele ce veneau în urmă, strigau: Osana Fiul lui David! Binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului! Osana în cerurile înalte! Nu numai de-a-lungul drumului pe care Isus îl străbătu, ci deasemenea și în templu, copiii strigau: „Osana Fiul lui David!” Adică ‘Dumnezeu să mântuiască pe Fiul lui David!’ — Mat. 21:8, 9, 15; Luca 19:38; Marcu 11:9, 10.

⁵ Subiectul împărăției lui Dumnezeu era astfel încredințat în acel an, sărbătoririi Paștelui. În decursul celor trei ani și jumătate înainte de aceasta, Isus arătase că împărăția lui Dumnezeu este chestiunea de discuție conducătoare, înaintea întregii omeniri. Isus a făcut aceasta prin predicarea în mod public și în privat a vestilor bune ale împărăției lui Dumnezeu. După intrarea Sa călare în mod triumfător în Ierusalim, El rosti multe parabole și profeții cu privire la Împărăție, spre a lămurii pe aceia cari vor fi asociați cu El în ea și cum și când va fi ea întemeiată. În ziua de Paște El muri pe un lemn la Calvar, cu o scriere de mână atârnată deasupra capului Său, ca o acuză de răscoală împotriva Lui: „Isus din Nazaret, Regele Iudeilor”. (Ioan 19:19, 20). A treia zi după moartea Sa, Iehova Dumnezeu răspunse strigătelor poporului de „Osana!” cari îl înălțase. El mântui pe Regele Său, pe Fiul lui David, din ghiarele morții, ridicându-L la viață nemuritoare, ca să poată la timpul potrivit să zdrobească capul Șarpelui. Dumnezeu răsplăti pe Isus în acest mod, deoarece sub toate suferințele până la vărsarea sângelui vieții Sale, Isus nu și-a călcat integritatea Sa înaintea lui Iehova, Majestate Suveran al întregului univers și Fondator al Împărăției.

⁶ Pe un preț scump câștigă Isus Christos locul principal în Împărăția lui Dumnezeu, dar Isus a fost gata să-l plătească. Pentruce? Deoarece Împărăția este chestiunea principală de discuție înaintea întregului univers. Împărăția este guvernul universal pe care Dumnezeu Cel Prea Înalt îl pune în putere și funcțiune, pentruca să justifice propria Sa suveranitate ca universală și de neschimbat, precum și ca să curățească sfântul Său nume de toate ocările și defăimările pe cari acel Șarpe, ispititorul, le-a aruncat asupra lui în decursul acestor șase mii de ani. Văzând că Iehova Dumnezeu este Cel Suprem și Izvorul a orice viață și creațiune, justificarea suveranității Sale universale și a bunului nume, este de o mai uriașă importanță decât mântuirea creaturilor umane păcătoase. Deaceea răscumpărarea și mântuirea oricăror păcătoși este adusă la îndeplinire prin acea justificare. Negreșit că pricepând că cel dintâi motiv pentruce a mers jos în moarte, era să dovedească integrită-

⁴ Cu ce strigăte publice a fost el atunci indentificat?

⁵ Ce subiect era astfel încredințat sărbătoririi Paștelui? și pentruce răspunde Dumnezeu strigătelor de „Osana” ale poporului?

⁶ Pentruce era Isus de acord să meargă în moarte?

tea Sa și să justifice numele și suveranitatea lui Iehova. Isus întemeie o amintire printre urmașii Săi în noaptea acelor Paște, a anului 33 d. Chr. Dar mai întâi El mănca Paștele cu ei.

ACEA ULTIMĂ CINĂ TIPICĂ

Fiind un Iudeu prin nașterea Sa umană, Isus pe drept sărbători Paștele la Ierusalim, cetatea unde lăsa Iehova Dumnezeu să fie pus numele Său și să fie clădit templul Său. Data acestui Paște anual era patrușprezece Abib, sau patrușprezece Nisan după cum era aceasta numită mai târziu. Iehova Dumnezeu numi Abib să fie prima lună a anului Iudeu. El o făcu o lună în care Israelii să sărbătorească Paștele anual, ca o amintire al primului Paște pe care strămoșii lor îl ținură jos în Egipt. În acel timp El îi eliberă din sclavia din Egipt și ucise pe toți întâi-născuții Egiptului, pentruca să înfrângă voința Egiptenilor de a se opune Israelitelor ca să părăsească Egiptul. Dumnezeu zise Israelitelor prin Moise ca profet : „Și această zi să fie o amintire pentru voi, și să o păziți ca o sărbătoare lui Iehova : în decursul tuturor generațiilor voastre să o păstrați printr'o lege vecinică”. (Ex. 12:14, *Am. Stan. Ver.*). Junghierea unui miel de Paște, și stropirea sângelui pe din afara ușii, pe ușori, și apoi măncarea mielului fript înăuntrul porților (în casă) în cea ultimă noapte a sclaviei în Egipt, erau preumbrite în mod mareț în sărbătorire. Dar viitoarele sărbătoriri ale praznicului nu urmau să fie întru amintirea mielului de Paște, și urmau să fie o amintire lui Dumnezeu, o „sărbătoare a lui Iehova”. Sărbătoarea aminti despre fapta lui Iehova a justificării supremei Sale puteri peste Egipt și eliberarea poporului ales, și nu a amintit în primul rând despre mielul de Paște.

Eliberarea lui Israel din Egipt veni cu mai mult de trei mii de ani înainte. Ea preumbri în mod profetic cum eliberează Iehova pe toți aceia cari devin poporul Său din această lume apăsătoare, al cărei domnitor mai puternic decât Faraon din Egipt, este Șarpele sau ispititorul. Mielul de Paște, din cauza cărui sânge copiii întâi-născuți ai Israelitelor au fost trecuți și ocrotiți de moarte, simbolizează pe cineva. Pe cine? Pe Acela prin care Iehova își justifică numele Său și eliberează pe poporul Său. Pentru acest motiv, Ioan, care botează pe Isus în râul Iordan, arată spre Isus și zise : „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii”. Că aceasta era în mod particular o referire la mielul de Paște, este arătat de către apostolul Pavel, care scrie : „Căci Christos, Paștele noastre, a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechiu, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimele curăției și adevărului”. (Ioan 1:29; 1 Cor. 5:7, 8). De aceea această era în armonie cu faptele că Isus, după celebrarea ultimului Său Paște simbolic cu ucenicii Săi în Ierusalim, a fost omorât mai târziu, în aceeași zi, 4 Nisan. În acest mod a îndeplinit El întru totul icoana profetică a mielului de Paște și desființă celebrarea Paștelui. Cu moartea Sa ca Mielul lui Dumnezeu, sosise vremea ca să celebreze (sănbătorească) realitățile eterne, pe cari vechile Paște numai le simbolizară sau le preumbriră.

Isus știa că El trebuia să sufere pentru Impărăția lui Dumnezeu în aceeași zi, și de aceea era foarte dornic să sărbătorească aceste ultime Paște cu ucenicii Săi. El le zise astfel, după cum citim la Luca : 22:13-18 : „Când a sosit ceasul, Isus a șezut la masă cu cei doisprezece apostoli. El le-a zis : Am dorit mult să mănânc Paștele acestea cu voi înainte de patima Mea ; căci vă spun, că de acum încolo, nu le voi mai mânca, până la împlinirea lor în Impărăția lui Dumnezeu. Și a luat un păhar, a mulțumit lui Dumnezeu, și a zis : Luați păharul acesta și împărțiți-l între voi ; pentrucă vă spun că nu voi mai bea de acum încolo din rodul viței, până când va veni Impărăția lui Dumnezeu”. Din asemenea însemnări este evident, că în timp ce Isus mânca din mielul fript de Paște, care îl simboliza pe El însuși, și a băut din vinul de Paște, cugetele Sale nu erau concentrate asupra Sa însuși, El avea în minte cu mult mai mult marea chestiune de discuție pusă înaintea întregului univers, suveranitatea de drept a Tatălui Său Iehova Dumnezeu. Aceasta era El hotărât să o sprijinească și să-i rămână credincios, deși ea însemna pentru El durere amară și suferință până la cea mai rușinoasă moarte pe lemn.

Q dare de seamă (Luca 22:14-20) arată că Isus urma obiceiurile evreiești ale vremii în ce privește sărbătorirea Paștelui. Legea dată prin Moise nu menționase și nu ceruse folosirea vinului la sărbătoare, dar pe vremea lui Isus vinul fusese introdus în sărbătoare. Vin roșu era folosit, care era socotit mai bun decât vinul alb. Printre Iudei continea să fie folosit până prin veacul al treilea al erei noastre comune, când a fost schimbat pe socoteala așanumitei „acuzățiuni a sângelui”. — Vezi nota marginală de mai jos *

In conformitate cu obiceiul stabilit, se cerea să fie oferite la masa pascală, patru păhare fiecărui Iudeu de parte bărbătească, și clarea de seamă despre aceasta a fost păstrată în Talmudul Evreiesc. Să cităm din Talmudul Babilonian, * din secțiunea intitulată *Pesachim*,

* Din cauza folosirii vinului roșu Evreii erau acuzați de către anti-Semiți, așanumii „creștini”, că beau sânge uman, prin presupunere, acela al creștinilor. După informațiunea prezentă, „acuzarea sângelui” împotriva lor, datează din veacul al treisprezecelea, în decursul căruia Inquiziția Romano-Catolică a fost stabilită, și cu privire la ea, *Enciclopedia evreiască* (volumul 3, pagina 264, coloana 1, paragraful 1) zice :

„De preferință și Iudeii întrebuntau vin roșu pentru cele patru păhare, cari le erau poruncit să le bea în prima din cele două seri ale sărbătoririi de Paște culoarea roșie a vinului, după legendă, fiind o amintire slabă nu numai a copiilor Israeliti [150 fiind uciși spre a procura o baie de sânge pentru vindecarea boalei] vărsat spre a pregăti o baie pentru leproșul Faraon, ci deasemenea și a numeroși Evrei cari muriseră pentru credința lor. Acest vin roșu a fost interpretat de către dușmanii Evreilor ca fiind adevărat sânge ; și în consecință David ha-Levi b. Samuel, în comentarul său... a avertizat împotriva folosirii lui. Atâta discuție pentru o asociație reală sau închipuită dintre acuzarea sângelui și sărbătoarea Paștelui”. Preoții Catolici întrebuntau vin alb la masă (Iturghie).

* Tradus de către Rabimul Dr. Isidore Epstein, și editat de către Presa Soncinc din Londra, Anglia.

Ca adaos *Enciclopedia Evreiască* (volumul 9, pagina 55, coloana 2, paragraful 2) zice : „Rabini deasemenea o priveau ca o datorie pozitivă în prima seară, să desvâlule minunile întâmplătoare cu ocazia eliberării lui Israel din Egipt ;... Fiecare Israelit era

* Pentru ce dată a fost desemnată sărbătorirea Paștelui, și ce trebuia ea să amintească?

* Cum știm noi pe cine tipifica mielul de Paște ? și cum a fost desființat Paștele ?

* Pentruca era Isus dornic să sărbătorească ultimul Paște cu ucenicii Săi, și ce era în mod principal atunci în mintea Sa ?

* Ce arată că Isus urmă obiceiul de atunci al serbării ?

* Ce raportează Talmudul Evreiesc cu privire la acest obicei ?

capitolul 10: „Mishnah [99 b]. — În seara de ajun a Paștelui în strânsă legătură cu minhah [dar]... ei trebuie să-i dea nu mai puțin de patru păhare”. Iar comentariul notei marginale zice despre aceasta: „Pe cari fiecare Iudeu trebuie să le bea în noaptea Paștelui. Acestea corespund celor patru expresiuni ale ispășirii întrebuintate în Exodul 6:6, f.: „Eu vă voi izbăvi din muncile cu cari vă apasă Egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor, și vă voi scăpa cu braț întins și cu mari judecăți: vă voi lua ca un popor al Meu”. Obiceiul cerea ca pentru fiecare păhar să fie pronunțată o binecuvântare. Păharul menționat mai sus de către Luca (22:17) nu era primul păhar, ci era unul dintre cele trei păhare cari trebuiau să fie băute după mănecarea mielului de Paște, și deaceea după ce trădătorul Iuda părăsi cina. Înainte de trecerea lui primprejur, șucepând cu ucenicul dela dreapta Sa (fără îndoială Ioan), Isus pronunță o binecuvântare sau dădu mulțumiri. El le spuse apoi să-l treacă în jur-spre dreapta, având în minte băutura bucuriei Domnului în Impărăția lui Dumnezeu.

¹² Pentru acea adunare pascală a lui Isus și cei doisprezece ucenici ai Săi era prezent acolo un om care în mod hotărât nu va intra în acea împărăție a lui Dumnezeu spre a bea vinul bucuriei și veseliei, și el părăsi sărbătoarea atunci când Isus îi vorbi. Acel om era Iuda Iscarioteanul. Iudeii la Paște se spălau după ce au băut primul dintre cele patru păhare cu vin. Când Isus spălă picioarele ucenicilor Săi, cu această ocaziune El se referi la prezența acestui trădător necurat, când zise: „Cine s'a scaldat, n'are trebuință să-și spele decât picioarele, ca să fie curat de tot; și voi sunteți curăți, dar nu toți”. Și apostolul Ioan comentează în această privință, zicând: „Căci știa pe cel ce avea să-L vândă; deaceea a zis: Nu sunteți toți curăți”. După spălarea picioarelor, mănecarea mielului de Paște a continuat.

¹³ În decursul mănecării cărnii mielului, un sos de ierburi amare era încins cu o bucată de pâine nedospită. În timpul acela Isus, printr'un semn special făcut apostolului Ioan, arată cine era cel ce avea să-L vândă. Ioan ne spune mai întâi cuvintele lui Isus: „Adevărat, adevărat, vă spun că robul nu este mai mare decât domniul său, nici apostolul nu este mai mare decât cel ce l-a trimis. Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi, dacă le faceți. Nu vorbesc despre voi toți; cunosc pe aceia pe cari i-am ales. Dar trebuie să se împlinească Scriptura, care zice: Cel ce mănăncă pâine cu Mine a ridicat călcâiul împotriva Mea. Vă spun lucrul acesta de pe acum, înainte ca să se întâmple, pentruca, atunci când se va întâmpla, să credeți că Eu sunt. Adevărat, adevărat, vă spun că, cine primește pe acela pe care-l trimis Eu, pe Mine Mă primește; și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M'a trimis pe Mine”. Apoi Ioan adaugă:

¹⁴ „Dupăce a spus aceste cuvinte, Isus S'a turburat în spirit, a mărturisit, și a zis: Adevărat, adevărat, vă spun, că unul din voi Mă va vinde. Ucenicii se uitau

obligat să bea în această seară patru păhare tu vin...; vinul roșu a fost înălțat mai târziu din pricina acuzării sângelui. În timpul mănecării azimelor [pâine nedospită] și a băuturii vinului, poziția de oameni liberi (adică, răzimiră pe partea stângă pe perne) era obligatorie tuturor participanților bărbați... Binecuvântările peste mai multe păhare erau specificate”.

unul la alții, și nu înțelegeau despre cine vorbește. Unul din ucenici, acela pe care-l iubea Isus, stătea la masă culcat pe sânul lui Isus. Simon Petru i-a făcut semn să întrebe cine este acela despre care vorbea Isus. Și ucenicul acela s'a răzimat de pieptul lui Isus, și i-a zis: Doamne, cine este? Isus a răspuns: Acela, căruia îi voi întinde bucățica și i-o voi da. Și a întins o bucățică, și a dat-o lui Iuda, fiul lui Simon, Iscarioteanul. Cum a fost luată bucățica, a intrat Satan în Iuda. Isus i-a zis: Ce ai să faci, fă repede. Dar nimeni din cei ce se deau la masă, n'a înțeles pentruce îi zisese aceste vorbe. Unii credeau că, de vreme ce Iuda avea punga, Isus voia să-i spună: Cumpără ce ne trebuie pentru praznic; sau îi porunca să dea ceva săracilor. Iuda, dupăce a luat bucățica, a ieșit afară în grabă. Era noapte. Dupăce a ieșit Iuda, Isus a zis: Acum, Fiul omului a fost proslăvit, și Dumnezeu a fost proslăvit în El”. — Ioan 13:16-31.

¹⁵ Aceasta ne face să înțelegem că Iuda, trădătorul, părăsi camera de sus, înainte de ce Isus începu noua amintire. În conformitate cu citirea consecutivă a versetelor din darea de seamă a lui Luca, s'ar părea că Iuda era prezent la noua amintire și a participat la ea. Totuș, o comparație a dării de seamă a lui Luca cu acelea ale lui Matei, Marcu și Ioan, ne asigură că Iuda plecă în timp ce Paștele era în curs și înainte de ce Isus institui amintirea. (Vezi nota marginală *). Darea de seamă a lui Matei și darea de seamă a lui Marcu, ambele ne lămuresc în mod definitiv că demascarea lui Iuda și deci depărtarea lui, avu loc înainte de cina memorabilă, și darea de seamă a lui Ioan, arată că Iuda a plecat imediat după ce a fost demascat, fără să aștepte altceva. (Mat. 26:20-26; Marcu 14:17-22; Ioan 13:21-31). Astfel acela care era ca un aluat printre ucenicii lui Isus, a fost curățit afară din mijlocul lor, înainte de ce Isus introduse pe cei credincioși ai Săi în privilegiul sacru al noii amintiri.

PAINE NEDOSPITA ȘI VIN ROȘU

¹⁶ Darea de seamă despre ceace a urmat o luăm acum din traduceri bazate pe cele mai vechi manuscrise grecești disponibile și socotite ca cele mai autoritative și mai demne de încredere. Citim: „Pe când mâncau ei, Isus a luat o pâine; și, după ce a binecuvântat, a frânt-o și a dat-o ucenicilor, zicând: 'Luați, mâncați; acesta este trupul Meu'. Apoi a luat un păhar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: 'Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea pă-

* Depărtarea lui Iuda înaintea cinei memorabile a lui Christos, este recunoscută chiar de către autoritățile conducătoare religioase. De exemplu, vezi *O armonie a celor patru evanghelii în engleză*, paginile 120—123, de Edw. Robinson; deasemenea *O armonie a evanghelilor*, paginile 144—148, de A. T. Robertson; deasemenea *Cele patru evanghelii în paralele* despre sistemul de studiu biblic, paginile 172—174 (editat în Chicago, Ill.). Deasemenea cele zece canoane publicate de Eusebiu din Cesarea cam pe la anul 340 d. Chr. arată acest fapt cu privire la Iuda.

Mulți dintre cititorii noștri au cartea „*Echipat pentru orice lucrare bună*” și să consulte pagina 287, despre harta intitulată „*Întâmplări principale din călătoria pământească a lui Isus*”.

¹⁵ Părăsi trădătorul camera înainte sau după ce Isus institui cina memorabilă?

¹⁶ Ce zice darea de seamă a lui Matei despre instituirea cinei memorabile a lui Isus? și ce leagă Isus cu aceasta?

¹² ¹³ Cum s'a referit Isus în decursul Paștelui la trădătorul dintre ei?

¹⁴ Cum arată apoi Isus pe trădător, și ce făcu acesta apoi?

catelor. Vă spun că, de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu". (Matei 26:26-29, *Am. Amer. Trans.*). Aci din nou observăm că Isus leagă împărăția lui Dumnezeu cu cina memorabilă pe care El o stabili atunci.

²¹ Cuvintele lui Isus cu privire la bucată de pâine nedospită și paharul cu vin roșu, nu erau cuvinte magice, cari să schimbe întreaga substanță a pâinii și a vinului în mod literal în trupul și sângele Său. Cuvintele Sale erau simplu anunțarea că pâinea și vinul erau simboluri sau embleme. În armonie cu acest fapt, Moffatt traduce cuvintele lui Isus: „Luați și mâncați-aceasta, ea înseamnă trupul Meu... Beți toți din el; aceasta înseamnă sângele Meu, sângele noului legământ, vărsat pentru mulți, spre a câștiga iertarea păcatelor lor". (Mat. 26:26-28, *Moffatt*). Că nu a avut loc nicio „transformare a pâinii și a vinului în trupul și sângele Domnului", este dovedit nu numai prin sensul comun și prin înțelepciunea dată de Dumnezeu, ci deasemenea și prin toate celelalte Sfinte Scripturi inspirate. De aceea chestiunea ce urmează să fie hotărâtă, este ce era simbolizat prin pâinea și vinul neschimbate, din cari se împărtășiră acolo apostolii credincioși ai lui Isus.

„TRUPUL MEU"

²⁸ Să se ia, spre exemplu, prima declarație a lui Isus: „Acesta este trupul Meu". Mulți cari văd scopul simbolic al pâinii memorabile zic că aceasta înseamnă trupul literal al lui Isus, pe care apostolii l-au văzut printre ei. El zic că exact în același capitol, și chiar unele versete de mai înainte, este darea de seamă despre ungerea capului și picioarelor lui Isus de către Maria, la care Isus zise: „Dacă a turnat acest mir pe trupul Meu, ea a făcut lucrul acesta în vederea pregătirii Mele pentru îngropare"; și acolo Isus vorbea fără îndoială despre trupul Său literal de carne, sânge și oase. — Mat. 26:6-13; Marcu 14:3-9; Ioan 12: 2-8.

²⁹ Mai mult încă, zic ei, în versetele de mai târziu ale evangheliilor se spune despre trupul lui Isus că era pe lemn și a fost luat jos de pe lemn, după moartea Sa, și a fost îngropat într'un mormânt nou. „Iudeii prin urmare, deoarece era ziua Pregătirii, ca trupurile să nu rămână pe cruce în timpul Sabatului (pentru că ziua aceluia Sabat era o zi mare), rugară pe Pilat să sdrubească iluierile picioarelor celor răstigniți, și să fie luați de pe cruce". (Ioan 19:31, *Am. Stan. Ver.*). „Era un sfetnic al Soborului, numit Iosif, un om bun și evlavios, care nu luase parte la sfatul și hotărârea celorlalți. El era din Arimatea, o cetate a Iudeilor, și aștepta și el împărăția lui Dumnezeu. Omul acesta s'a dus la Pilat, și a cerut trupul lui Isus. L-a dat jos de pe cruce, L-a înfășurat într'o pânză de in, și L-a pus într'un mormânt nou, săpat în piatră, în care nu mai fusese pus nimeni. Era ziua Pregătirii, și începea ziua Sabatului. Femeile, cari veniseră cu Isus din Galilea, au însoțit pe Iosif; au văzut mormântul și felul cum a fost pus trupul lui Isus în el". (Luca 23:50-55, *Am. Stan. Ver.*; Ioan 19:38-42). De aceea zic ei, contextul dovedește că cuvintele lui Isus: „Acesta este trupul Meu", a însemnat trupul Său care a fost uns, străpuns și îngropat.

¹⁷ Pentru ce nu produc cuvintele lui Isus vreo transformare a pâinii și a vinului în trupul și sângele Domnului? și ce punct trebuie prin urmare să fie hotărât?

^{28 29} La ce zic mulți că se referă cuvintele lui Isus: „Acesta este trupul Meu?" și pentru ce aceasta?

²⁰ Cu privire la trupul personal al lui Isus, pe care-L avușese pe pământ până la moartea Sa, apostolii Săi dau lămuriri precise. Că acest trup era din carne și că în el Isus Christos a purtat pedeapsa păcătoșilor cari cred în El, citim lămurit în aceste cuvinte: „Și pe voi, cari odinioară erați străini și vrășmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v'a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină". „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentruca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui ați fost vindecați". „Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Christos, și voi ați murit în ce privește legea [lui Moise], ca să fiți ai altuia, adică ai Celuice a înviat din morți; și aceasta, ca să aducem roadă pentru Dumnezeu". (Col. 1:21, 22; 1 Petru 2:24; Rom. 7:4). Când Isus se consacră lui Iehova Dumnezeu la timpul când a fost botezat în Iordan. El se referi la trupul Său uman. Oferind acest trup odată pentru totdeauna, El deschise calea pentru sfințirea celor cari devin frații Săi spirituali, membri ai bisericii Sale. Citim: „De aceea, când intră în lume, El zice: Tu n'ai voi nici jertfă, nici prinos și ci Mi-ai pregătit un trup; n'ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat. Atunci am zis: Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule! Prin această „voie" am fost sfințiti noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Christos, odată pentru totdeauna". — Evrei 10:5-7, 10.

²¹ Jertfa lui Isus era tipificată sau simbolizată prin animalele jertfite pentru ispășirea păcatelor în ziua de ispășire anuală evreiască; și cu privire la aceasta este scris: „In adevăr, trupurile dobitoacelor, al căror sânge este adus de marele preot în Locul prea sfânt, pentru păcat, sunt arse de tot afară din tabără. De aceea și Isus, ca să sfințească norodul cu însuși sângele Său, a pățimit dincolo de poartă [a Ierusalimului]. Să ieșim dar afară din tabără la El, și să suferim ocara Lui". (Evrei 13:11-13). Intocmai ca acele jertfe de animale a căror trupuri erau arse afară din tabăra Israelitilor, astfel și Isus în zilele vieții Sale pe pământ suferi ocări de moarte, ca și când ar fi fost un păcătos vătămător din afara poporului lui Dumnezeu.

²² Înainte de orice alt comentariu cu privire la expresiunea lui Isus: „trupul Meu", să cercetăm expresiunea Sa corespunzătoare despre paharul cu vin. Dacă acesta era al treilea sau al patrulea pahar cu vin folosit de obicei la celebrarea Paștelui în acele zile, noi nu putem fi siguri, dar la fiecare din acele pahare participanții Evrei la sărbătoare obișnuiau să pronunțe o binecuvântare separată, individuală. După o asemenea binecuvântare Isus zise: „Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor". Sau: „Acest pahar este noul legământ în sângele Meu, acela care se varsă pentru voi". (Mat. 26:27, 28 și Luca 22:20, *Am. Stan. Ver.*). Acest simbol în mod foarte potrivit a ilustrat moartea lui Isus, căci sângele care este vărsat și strâns într'un vas, asemenea unui pahar de vin spunea despre moartea jertfei al cărei sânge era vărsat. Mai mult încă, un legământ intra în vigoare numai după moartea

^{20 21} Ce zic apostolii Pavel și Petru cu privire la trupul personal al lui Isus de pe pământ și cum era acesta întrebunțat?

²² Cari erau cuvintele lui Isus despre paharul cu vin? și ce arată expresiunea Sa?

celui jertfit. Lămurind acest fapt, apostolul Pavel scrie: „In adevăr, acolo unde este un testament (legământ), trebuie neapărat să aibă loc moartea celui ce l-a făcut. Pentru că un testament nu capătă putere decât după moarte. N'are nici o putere câtă vreme trăiește cel ce l-a făcut. De aceea și întâiul legământ [prin Moise] n'a fost sfințit fără sânge”. (Evrei 9:16-18, *Am. Stan. Ver.*). Moise a lucrat ca mijlocitor al vechiului legământ al legii, dar Isus lucrează ca Mijlocitor al noului legământ.

²² În vederea funcțiunii sau scopului pe care moartea Sa ca om trebuia să-l servească, Isus vorbea despre paharul vinului simbolic ca despre „sângele Meu al legământului” sau „noul legământ în sângele Meu”. El este Păstorul cel Bun, care-și puse viața pentru oi său pentru cei mântuiți; și aceeași din pricina morții sau vărsării sângelui Său că El deveni mare sau puternic pentru că să-i mântuiască spre viață vecinică. În mod potrivit scrie apostolul Pavel „turmii mici” a oilor lui Christos această rugăciune plină de iubire: „Dumnezeu al păcii, care, prin sângele legământului celui vecinic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, Marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-L este plăcut, prin Isus Christos”. (Evrei 13:20-21, *An Amer. Trans.*). Aceasta este prin propriul sânge al Domnului Isus că „turma mică” este declarată a fi cumpărată prin prezentarea valorii sau meritului sângelui Său lui Dumnezeu în cer. De aceea Pavel zicea supraveghetorilor bisericii din Efes: „Luați seama dar la voi înși-vă și la turma peste care spiritul sfânt v'a pus păzitori; păstoriți biserica Domnului, pe care a cumpărat-o cu propriul Său sânge”. — Fapte 20:28, *Moffatt*; și *Newcome*.

²⁴ Sângelui Domnului nostru Isus Scripturile îi atribue puterea răscumpărării, sfințiri și împăcării. Cu privire la puterea lui de răscumpărare, apostolul Petru zice: „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare ați fost răscumparați... ci cu sângele scump al lui Christos, Mielul fără cîsur și fără prihană”. (1 Petru 1:18, 19). Petru fără îndoială că act a comparat pe Isus cu mielul de Paște. Apostolul Pavel zice despre Fiul scump al lui Dumnezeu: „In care avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea păcatelor”. A intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuș sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare vecinică”. (Col. 1:14; Evrei 9:12). Apostolul Ioan ne spune despre cântarea nouă care va fi cântată lui Christos Isus, anume: „Vrednic ești Tu... căci ai fost junghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice sentinție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam”. — Apoc. 5:9.

²⁵ Acum cu privire la sfințirea sau puterea de curățire a propriului sânge al lui Isus, Pavel, Petru și Ioan mărturisesc din nou. Pavel zice: „Cu cât mai mult sângele lui Christos, care, prin spiritul cel vecinic. S'a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!” (Evrei 9:14). De aceea a fost dat prin Pavel următorul avertisment împotriva tăgăduirii

sângelui sfințitor: „Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului, cu care a fost sfințit și va batjocuri pe spiritul harului?” (Evrei 10:29; 13:12). Petru spune bisericii că ei sunt „aleși după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de spirit, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Christos”. (1 Petru 1:2). Și Ioan le spune: „Sângele lui Isus Christos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat”. (1 Ioan 1:7). „A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său”. (Apoc. 1:5). Cu privire la „turma mare” de oameni de bine, care apărău dela 1918 d. Chr., Ioan ne spune: „Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului”. — Apoc. 7:14.

²⁶ Sângele vieții lui Isus are putere împăciuitoare, adică are puterea să ne aducă în relațiuni de prietenie cu Dumnezeu. Apostolul Pavel face o mențiune specială despre aceasta, zicând: „Dar acum, în Christos Isus, voi, cari odinioară erăți depărtați, ați fost apropiati prin sângele lui Christos”. (Ef. 2:13). „Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El, și să împace totul cu Sine prin El, ată ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui”. (Col. 1:19, 20). „Astfel dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul prea sfânt, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău, și trupul spălat cu o apă curată”. „De Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel”. — Evrei 10:19, 22 și 12:24, *Am. Stan. Ver.*

²⁷ Sângele susține viața lui Christos, vărsată sau pusă în moartea, după cum mărturisește profetul Isaia, zicând: „S'a dat pe Sine însuși la moarte (și-a vărsat sufletul Său în moarte, *trad. engl.*), și a fost pus în numărul celor fărădelege”. (Isa. 53:12). El și-a dat viața Sa pământească în mod dureros, pe un lemn al torturii, sub mari ocări ca și când ar fi fost un păcătos împotriva lui Iehova Dumnezeu. Dar prin exercitarea credinței în sângele sau viața Sa jertfită, cel credincios se bucură de puterea lui de răscumpărare. El este răscumpărat de sub puterea și efectele păcatului și este sfințit sau curățit de păcat și este adus într-o relațiune de pace și de prietenie cu Dumnezeu. Astfel viața pământească a lui Isus pusă jos în moarte, întărește roul legământ prin mijlocirea căruia ia Dumnezeu dintre toate națiunile un „popor răscumpărat pentru numele Său”. — Fapte 15:14.

„CARNE ȘI SÂNGE”

²⁸ Prin toată darea de seamă a Scripturii cu privire la Isus, termenul „carne” este folosit spre a se referi la umanitatea și la relațiunile Sale umane, spre a arăta că El era într-adevăr un om și nu simplu o persoană spirituală îmbrăcată sau încarnată în trupuri vizibile asemenea acelor pe cari le aveau acei ingeri cari apăreau pe vremuri oamenilor. În cer El era o persoană spirituală și, ca atare, El era Cuvântul lui Dumnezeu,

²³ Pentru ce scop a devenit Isus puternic prin vărsarea sângelui Său? și cine sunt orăștii a fi cumpărați prin el?

²⁴ Ce zice Petru, Pavel și Ioan cu privire la puterea de răscumpărare a sângelui lui Isus?

²⁵ Ce zice ei cu privire la puterea de sfințire sau de curățire a

²⁶ Ce zice Pavel despre puterea împăciuitoare a lui?

²⁷ Prin ce exercitare experiențioasă păcătosul aceste efecte a sângelui lui Isus Christos?

²⁸ Să se arate ce este termenul „carne”, folosit în această privință LA ISUS?

sau Purtătorul de cuvânt și Funcționarul Executiv al lui Dumnezeu. Dar prin nașterea umană El deveni în realitate carne și sânge. Deaceia declarațiunile Sfintei Scripturi în acest scop sunt următoarele: *

²⁹ „Și Cuvântul s'a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl”. (Ioan 1:14). Isus veni astfel „în carne”, peste orice contradicție,¹ și S'a arătat în carne.² După carnea pe care El a primit-o dela o mamă Evreică, El era un Israelit;³ și, mama Sa fiind o urmașă a Regelui David, Isus deasemenea „era născut din sămânța lui David după carne”.⁴ El suferi în decursul acelor „zile ale vieții Sale pământesti”, chiar până la lacrimi, aducând rugăciuni cu strigăte puternice lui Dumnezeu.⁵ Cu toate acestea, pe când trăia în carne, El rămase cu speranța în Dumnezeu.⁶ În cele din urmă El a fost „omorît în trup”. Totuși trupul Său n'a fost lăsat să vadă putrezirea, ci în mod minunat a stat la dispoziția lui Dumnezeu, căci El a fost înviat și „făcut viu în spirit”.⁷ Spre a Se arăta apoi viu, după învierea Sa, El, acum ca un spirit, era obligat să-și materializeze trupuri de „carne și oase” spre a fi văzut și simțit de către ucenicii Săi.⁸ Intrucât cu mult înainte S'a urcat în cer, El nu este mai mult carnal, și noi nu-L mai cunoaștem mai mult „după carne”.⁹ La prima Sa venire El fusese trimis „în asemănarea cărnii păcătoase” și din pricina unei jertfe pentru păcat, dar la venirea Sa a doua El nu veni ca o jertfă pentru păcat și deaceia nu veni în carne.¹⁰

³⁰ Prin trupul Său, care a fost omorît pe lemn, El desființă legea lui Moise și deschise calea atât pentru ne-evrei cât și pentru Evrei să devină copii spirituali ai lui Dumnezeu, în pace unii cu alții.¹¹ Din cauza jertfirii „trupului Său de carne” El este în măsură să prezinte pe urmașii Săi împăcați lui Dumnezeu.¹² Prin urmare, urmașii Săi spirituali pot să aibă „îndrăzneală să intre în Lcul prea sfânt, pe care El l-a consacrat pentru noi, prin perdeaua din lăuntru, adică trupul Său”.¹³ — Vezi nota marginală mai jos pentru textele scripturale cari constituie declarațiunile de mai sus. *

³¹ Belșugul de mai sus al Scripturilor, ridică o întrebare: Rostind înțelesul simbolic al pâinii și vinului, pentru ce nu a zis Isus: „Aceasta este carnea Mea”, precum și „Aceasta este sângele Meu”? Referirea la carne și la sânge ca însemnând propria Sa natură umană și vieța umană, nu era nimic străin în vorbirea lui Isus. Exprimându-și bucuria Sa când Petru răspunse unei întrebări: „Tu ești Christosul, Fiul Dumnezeului Celui viu”, Isus zise: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; căci nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri”. (Mat. 16:15-17). Din nou asocia Isus carnea și sângele împreună când zise către Iudeii egoiști, cari îl căutau în speranța că vor căpăta mâncare regulată: pâine și pește: „Eu sunt pâinea vie, care s'a pogorit din cer. Dacă mănâncă cineva pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea, pe care

o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii. ...Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului, și dacă nu beți sângele Lui, n'aveți viața în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu, și cine bea sângele Meu, are viață vecinică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană, și sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, rămâne în Mine, și Eu rămân în el. După cum Tatăl, care este viu, M'a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și el prin Mine. Astfel este pâinea, care s'a pogorit din cer nu ca mana, pe care au mâncat-o părinții voștri, și totuși au murit, cine mănâncă pâinea aceasta, va trăi în veac”. (Ioan 6:51-58). El nu zice nimic despre trupul Meu.

³² Folosirea expresiunii „carne și sânge” nu era străină nici apostolilor lui Isus. Ioan o întrebuința, zicând: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu, născuți nu din sânge, nici din voia firii lor (a cărnii), nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu. Și Cuvântul S'a făcut trup, și a locuit printre noi”. — Ioan 1:12-14.

³³ Pavel folosi expresiunea în patru dintre epistolele sale. El ne dă dovada de netăgăduit că Isus nu luă cu Sine în cer un organism din carne și sânge, când scrie: „Ceeace vă spun eu, fraților, e că nu poate carne și sânge să moștenească Impăruția lui Dumnezeu; nici nu poate putrezirea să moștenească neputrezirea”. (1 Cor. 15:50). El ne spune pentru ce, la prima venire a lui Isus, El veni în carne și sânge, zicând: „Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtași la ele, pentru că, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, cari prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor. Căci negreșit, nu în ajutorul ingerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Abraam”. (Evrei 2:14-16, *Am. Stan. Ver.*). Mai mult încă, Pavel, care primi descoperirea adevărului evanghelic de la Isus cel glorificat, arată că Isus nu are un organism de carne și sânge cu El în gloria cerească, pentru că Pavel scrie: „Dar când Dumnezeu — care m'a pus deoparte din pântecul maicii mele, și m'a chemat prin harul Său, — a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său, ca să-L vestesc între neamuri, îndată, n'am întrebat pe niciun om (nu m'am sfătuit cu carne și sânge, *trad. engl.*)”. (Gal. 1:15, 16). În cele din urmă, spre a avertiza pe creștini că lupta lor nu este împotriva sau cu creaturi umane, Pavel scrie: „Căci noi n'avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunerecului acestui veac, împotriva duhurilor răutății cari sunt în locurile cerești. Deaceia, luați toată armătura lui Dumnezeu”. — Ef. 6:12, 13.

³⁴ În mod vădit, atunci, la instituirea cinei de amintire, Isus folosi în mod înțelept expresiunile: „Aceasta este trupul Meu” și „acesta este sângele Meu”. El a făcut aceasta deoarece El nu se referea la organismul Său literal de atunci de carne și sânge, ci se referea la un „trup” mai mare, la biserica lui Dumnezeu, trup-

* 1 Ioan 4:2, 3; 2 Ioan 7:21; Tim. 3:16; Rom. 9:4, 5; Rom. 1:3; Fapte 2:31; 1 Petru 4:1; Evrei 5:7; Fapte 2:26; 11 Petru 3:18, *Am. Stan. Ver.*; Luca 24:39; 2 Cor. 5:16; Rom. 8:3; Evrei 9:28; Ef. 2:15; Col. 1:22; Evrei 10:19, 20.

²⁹ ³⁰ Ce declarațiuni face Sfânta Scriptură cu privire la carnea lui Isus?

³¹ Ce întrebare ridică asemenea referințe la carnea lui Isus cu privire la cuvintele lui Isus la cine memorabilă? și pentru ce aceasta?

³² ³³ Ce avem noi de arătat că expresiunea „carne și sânge” nu era străină apostolilor lui Isus?

³⁴ ³⁵ a) La ce se referă atunci, pe scurt, cuvintele memorabile ale lui Isus despre pâine și vin? b) Ce răspundem noi acolora cari obiectează din cauza contextului în legătură cu cuvintele lui Isus?

biserică căreia Isus Christos îi este Capul și membrul principal. Deasemenea El se referea la moartea de care acel trup moare, anume, felul de moarte al lui Christos. Unii cititori vor protesta împotriva acestei explicațiuni despre cele zise în legătură cu cina memorabilă a lui Isus. Ei vor zice că contextul în strânsă legătură cu cele zise de Isus se referă la propriul Său trup, pe care Maria l-a uns și pe care ucenicii Lui îl luară jos de pe lemn. Dar deoarece lucruri în context se aplică la trupul uman al lui Isus, aceasta nu dovedește că cuvintele cinei memorabile a lui Isus despre „trupul Meu” au însemnat propriul Său organism de carne. Nici deoarece Isus zise despre vin: „Acesta este sângele Meu”, nu cere în mod necesar ca alte cuvinte: „trupul Meu”, trebuie să însemne carnea Sa.

³⁵ Expresiunea „trup” nu trebuie totdeauna luată ca însemnând „carnea” ca și când „trup” și „carne” ar fi totdeauna sinonime (cu același înțeles). Ca dovadă să ne referim la cuvintele lui Pavel la Coloseni 1:23, 24: „Eu, Pavel, am fost făcut un slujitor. Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu, împlinesc ce lipsește suferințelor lui Christos, pentru trupul Lui, care este biserica”. Deși Pavel vorbește despre propria sa carne, totuși trupul pe care el îl menționează după aceea, nu este trupul de carne al lui Isus de pe pământ, ci este biserica lui Isus. Să se noteze în contextul, tocmai înainte de aceasta, că Pavel se referă la trupul uman al lui Isus de pe pământ, zicând, în versetele 21, 22: „iȘ pe voi, . . . v'a împăcat El acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină”. Dar tocmai înainte de aceasta, la versetul 18, Pavel vorbește despre altfel de trup al lui Isus-Christos, zicând: „Și El este Capul trupului, Biserica”. (Col. 1:18 21, 22): Apoi mai târziu în aceeași epistolă, la Coloseni 2:19 și 3:15, el vorbește despre acest trup al lui Christos, care este biserica. Să se observe deasemenea mențiunea lui Pavel despre acest „trup al lui Christos”, biserica, la Efeseni 1:23; 2:16; 4:4, 12, 16; și 5:23, 30.

³⁶ Deci, deoarece contextul în legătură cu cuvintele lui Isus la cina memorabilă înseamnă organismul fizic de carne al lui Isus, aceasta nu cere în mod absolut, ca expresia Sa: „trupul Meu” să însemne același lucru: organismul Său de carne și sânge. Această declarație neobișnuită a noastră nu este bazată pe propria noastră înțelepciune sau pe vreo cugetare ciudată, ci deoarece inspiratul apostol Pavel, care nu s'a sfătuit cu carne și sânge, face aceasta clar de înțeles în scrierile sale.

³⁷ Prima scrisoare a lui Pavel către Corinteni, a fost scrisă înaintea evangheliilor lui Marcu, Luca și Ioan și putea prin urmare să lămurească înainte cuvintele lui Isus cari apar în acele evanghelii. În zisa scrisoare, Pavel se referă la cina Domnului astfel: „Când vă adunați dar în același loc, nu este cu puțință să mâncați cina Domnului. . . . Căci am primit dela Domnul ce v'am învățat; și anume că, Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o, și a zis: Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea. Tot astfel, după cină,

a luat paharul (deci nu primul pahar, care era băut înaintea cinei pascale), și a zis: Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, oridecâteori veți bea din el. Pentru că oridecâteori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți (un singur lucru, anume) moartea Domnului, până va veni El”. (1 Cor. 11:20-26, *Am. Stan. Ver.*). Dar, înainte de a descrie astfel cina Domnului sau cina memorabilă, apostolul Pavel explică înțelesul pâinii nedospite și a vinului roșu.

³⁸ În capitolul dinainte, capitolul zece, apostolul explică că pâinea memorabilă a însemnat biserica și acel pahar cu vin a însemnat felul de moarte asemenea celeia de care muri Domnul Isus în justificarea numelui și Impărăției lui Dumnezeu. Cuvintele explicării lui Pavel sunt: „Deaceea, prea iubiților, fugiți de închinarea la idoli. Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată: judecați voi singuri ce spun. Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Christos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Christos? Având în vedere că este o pâine noi, cari suntem mulți, suntem un trup: căci toți luăm parte din aceeași pâine. . . . Dimpotrivă, eu zic că ce jertfesc neamurile, jertfesc dracilor, și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți în împărtășire cu dracii (demonii). Nu puteți bea paharul Domnului și paharul dracilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa dracilor”. — 1 Cor. 10:14-21, *Am. Stan. Ver.*

³⁹ Christos Isus este Capul bisericii Sale, care este trupul Său; și pâinea memorabilă este emblema sau simbolul acestui trup spiritual. Urmașii consacrați ai lui Isus, cari sunt născuți nu din voia părinților lor de carne, ci din Dumnezeu prin spiritul Său pentru o chemare cerească în Impărăție, sunt „o pâine”. Pentru ce? Pentru că ei sunt membrii trupului lui Christos, biserica. Pavel le explică aceasta în capitolul doisprezece al acestei epistole, zicând: „Căci, după cum trupul este unul și are mai multe mădulare și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, — tot așa este și Christos, Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur spirit, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost apătați dintr'un singur spirit. Voi sunteți trupul lui Christos și fiecare în parte, mădularele lui”. — 1 Cor. 12:12, 13, 27; Rom. 12:4, 5.

⁴⁰ Deaceea, la sărbătorirea anuală a cinei memorabile, moștenitorii creștini ai împărăției cerești se împărtășesc din pâinea memorabilă. Ei nu trebuie să privească la ea ca simbolizând umanitatea de carne a lui Isus, ci trebuie să o recunoască ca reprezentând „trupul Domnului”, biserica, ai căreia ei înșiși sunt membrii, membrii trupului sub Christos, capul. (1 Cor. 11:27-29). Impărtășirea lor din emblema pâinii, este o mărturisire deschisă că ei sunt membrii consacrați, născuți de spirit ai „trupului lui Christos”, care este biserica. Prin faptul că mănâncă „o pâine” ei declară împărtășirea sau unitatea lor cu Christos, Capul, spre a face voia lui Dumnezeu, așa după cum le-a lăsat El pildă, și să sufere necaz în această lume, așa după cum a suferit și El. În mod simbolic ei mănâncă „pâinea întristării”. (Deut. 16:3).

³⁵ Pentru ce, în ciuda contextului cuvintelor memorabile ale lui Isus, zicem noi că expresiunea Sa „trupul Meu” nu înseamnă organismul Său de carne?

³⁷ Înaintea căror evanghelii a scris Pavel I Corinteni? și ce zicea el în aceasta despre „cina Domnului”?

³⁸ Ce zice Pavel, în capitolul dinainte, despre pâine și vin?
³⁹ Cum sunt, atunci, urmașii născuți de spirit ai lui Christos „o pâine”?

⁴⁰ Cum văd ei pâinea memorabilă? și ce declară ei deschis prin mâncarea ei?

Dar în ciuda necazurilor și suferințelor pentru împărăția lui Dumnezeu, ei țin înainte cu dăruenie, întocmai ca și Christos, la integritatea lor față de Dumnezeu.

„MOARȚA SA”

⁴¹ Ce înseamnă, atunci, „împărtășirea cu sângele lui Christos?” Împărtășirea cu sângele lui Isus nu se referă la organismul uman sau literal, de carne, al lui Isus, ci se referă la biserică. Astfel, deasemenea, „sângele lui Christos” se referă aici la ceea ce a simbolizat vărsarea sângelui lui Isus, anume, la moartea de care a murit El, care a fost de un fel unic. Ea era o moarte de jertfă întru justificarea împărăției lui Dumnezeu. În numeroase scripturi sânge vărsat este întrebuințat ca un simbol al morții. * Deaceia „împărtășirea cu sângele lui Christos” înseamnă împărtășire comună sau participare comună în moartea asemenea aceleia de care muri Christos Isus, și în care fel de moarte membrii credincioși ai trupului lui Christos trebuie să ia parte. Prin ea, ei „proslăvesc pe Dumnezeu”, întocmai după cum a făcut Petru, care se împărtăși din emblemele unei memorabile. (Ioan 21:19). Pavel se împărtăși din emblemele unei memorabile a pâinii și a vinului, deoarece el zise: „Am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Christos. . . Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părăsirea suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți”. — Filip 3:8-11.

⁴² Către membrii trupului împreună cu el, cari se împărtășesc din emblemele pâinii și a vinului, a scris Pavel: „Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Christos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentruca, după cum Christos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr'o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr'o înviere asemănătoare cu a Lui. Acum, dacă am murit împreună cu Christos, credem că vom și trăi împreună cu El”. (Rom. 6:3-5, 8). Tot așa acei cari se împărtășesc din emblema memorabilă a păharului cu vin, declară deschis prin aceasta că ei, ca membri ai trupului lui Christos (biserică) merg în moarte cu El întru sprijinirea împărăției lui Dumnezeu. Isus a zis tuturor acestora: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții”. (Apoc. 2:10). Prin faptul că mănâncă pâinea memorabilă și beau vinul memorabil, ei proclamă sau vestesc un singur lucru, anume, „moartea Domnului”. — 1 Cor. 11:26.

⁴³ Văzând că ambele embleme, pâinea nedospită și vinul roșu, arată spre unul și același lucru, anume, spre moartea lui Christos întru justificarea suveranității uni-

* Mat. 23:30, 35; Luca 11:50, 51; Rom. 3:15; Evrei 12:4; Apoc. 6:10; 17:6.

⁴¹ Ce înseamnă, atunci, „împărtășirea cu sângele lui Christos?” și pentru ce s'a împărtășit Pavel din pâinea și vinul memorabil?

⁴² După Romani 6:3-8 ce declară băutorii păharului memorabil și ce un singur lucru arată împărtășirea la cina memorabilă?

⁴³ Pentru ce trebuie ambele embleme să fie luate împreună? și ce trebuie să știm, prin urmare, despre rugăciunea peste păharul cu vin?

versale și a numelui sfânt al Tatălui Său, este potrivit ca ambele embleme să fie luate împreună de către membrii trupului lui Christos, cari sărbătoresc cina memorabilă în fiecare an la data aniversării ei, iar în acest an în seara de duminică, 6 Aprilie. Aceasta înseamnă că nicio binecuvântare separată nu este pronunțată peste păharul memorabil cu vin. La noi astăzi Paștele nu este împletit cu cina memorabilă, după cum era aceasta pe vremea lui Isus, când patru păhare cu vin erau întrebuințate în acea seară memorabilă și o binecuvântare era pronunțată peste fiecare din cele patru păhare, după obiceiul acelei zile. Cina pascală cu cele patru păhare de vin ale ei, este sărbătorită de către Evreii necredincioși chiar până în ziua de astăzi, dar serbările anuale a unei memorabile a creștinilor la 14 Nisan, sunt cu totul deosebite dela moartea lui Isus de asemenea cină pascală. Deaceia o singură rugăciune, pronunțată de către un creștin consacrat, peste amândouă emblemele, pâine și vin împreună, este suficient și să nu rezulte în vreo repetiție nepotrivită înaintea lui Dumnezeu.

⁴⁴ „Faceți aceasta pentru pomenirea Mea”, zise Isus. Cuvintele Sale în niciun chip nu ne instruiesc să sărbătorim cina memorabilă cu înlăturarea pomenirii Tatălui și Dumnezeului lui Isus, Iehova, Regele Universal. Paștele au fost o aminfire a lui Iehova Dumnezeu, comemorându-se fapta justificării Sale peste Egipt, mai degrabă decât comemorarea, în primul rând, a mielului pascal, junghiat atunci. Printre ucenicii Domnului Isus, cina Domnului, în fiecare 14 Nisan, a luat locul Paștelui Astfel ziua pe care Iehova o alege pentru o amintire a Atotputendicului Dumnezeu, Domnul Isus nu o pune la o parte, ci o ținu înainte, spre a însemna-o printr'o sărbătoare deosebită a unei însemnătăți mai largi. Pentru siguranță, atunci când Domnul nostru Isus a instituit cina memorabilă pentru membrii trupului Său în 14 Nisan, ziua memorabilă a lui Iehova, El nu a instituit o sărbătoare mai mult în propria Sa onoare decât în onoarea lui Iehova. Moartea lui Christos, în timp ce ea îndeplinea deasemenea și răscumpărarea omenirii, era în primul rând pentru justificarea numelui și suveranității universale a lui Iehova. Deaceia membrii trupului lui Christos sărbătoresc cina memorabilă spre onoarea lui Iehova, dar în amintirea lui Isus Christos, ca Acela pe care Iehova îl folosește în mod principal pentru justificarea Sa, și ca Acela pe care toți creștinii trebuie să-L urmeze, în neprihănire până la moarte.

⁴⁵ Toți oamenii de bine, cari astăzi își iau poziția lor pentru cauza lui Iehova, pot să asiste la serbarea memorabilă în seara de 14 Nisan, anul acesta la 6 Aprilie. Da, ei sunt invitați în mod cordial să asiste la fiecare sărbătoare memorabilă, bineînțeles nu să se împărtășească din simboluri împreună cu membri „trupului lui Christos”, ci ei asistă pentruca să fie prezenți ca observatori ai unei memorabile și să cinstescă pe singurul nostru Dumnezeu și Tată, Iehova, precum și pe singurul Rege, Isus Christos.

(Watchtower din 15 Februarie 1947)

⁴⁴ Ce comemorează creștinii la sărbătoare? și în ce mod fac ei aceasta „în amintirea Mea”, după cum a zis Isus?

⁴⁵ Pot oamenii de bine să asiste la cina memorabilă? și pentru ce?

INDREPTAȚIT PE BAZA LEGĂMANTULUI PRIN JERTFA

„Strângeți-Mă pe ordincloști Mei, cări au făcut legământ cu Mine prin jertfa!” — Psalm 50:5

IEHOVA a chemat pe toți aceia la judecată, cari stau în legătură cu El prin legământul de jertfă plin de însemnătate. Aceasta o privește pe întreaga „creștinătate”. Ea stă la bara justiției, pentru a ridica sute de ani-tare pretenția, a sta prin jertfă într-o legătură de legământ cu Dumnezeu. Tot așa o privește pe întreaga evreime, pentru că acest popor persecutat, conform istoriei sale proprii, ca națiune a făcut mai demult un legământ prin jertfă cu Iehova Dumnezeu. Mai departe îi privește pe creștinii prigonți, cari pretutindeni pe pământ sunt cunoscuți ca „Martorii lui Iehova”. Pentru ce? Pentru că deja numele lor îi obligă să pășească ca mărtori pentru Unul, al cărui nume îl poartă, și pentru că acest nume îi obligă să arate spre faptul în legătură cu legământul amintit aici. Întrebarea de rezolvat sună: În ce fel au ținut toți aceia acest legământ, cari mărturisesc că au făcut cu Dumnezeu Domnul un legământ solemn de jertfă? În ce legătură stă nețineșea legământului cu starea lumii de astăzi turbure, nenorocită? Cine este drept în această chestiune? Are Dumnezeu, care este părtaș la acest legământ, ceva motive să aducă acuze și să aplice dreptul față de călcătorii de legământ?

2 Pentru a avea o vedere generală în ce cadru se ține această judecată, ne întoarcem la Psalmul 50 al Sfintei Scripturi. El a prezis just starea de lucruri în acest timp al secolului al douăzecilea. În aceasta este cuprinsă și acuza formală a lui Dumnezeu sau expunerea juridică a punctelor de acuzare. Este arătat, cum stă cazul de judecată pentru acuzații cari stau în fața justiției și mai departe, numai care drum poate fi ales pentru a putea scăpa de condamnarea, care va fi executată asupra celor vinovați. Cel ce oficiază la acest tribunal ca Judecător aduce în același timp acuzele împotriva acelor, cari mărturisesc a fi într-o stare de legământ. Este Iehova Dumnezeu, Legământul Său este în chestiune. Acesta a fost înființat și alcătuit de El. Nimeni deci nu-l poate înțelege mai bine sau poate judeca mai bine despre acesta decât El însuși. Noi voim să aflăm ce recomandă acest Cel mai înalt Judecător ca drumul sigur, pentru a evita de a fi osândiți și executați împreună cu călcătorii de legământ în viitoarea mare catastrofă mondială.

3 Titlul psalmului 50 este: „Un psalm al lui Asaf”. Adevăratul Asaf a fost un serv al templului din Ierusalim, din seminția lui Levi. El a fost un muzicant, și Regele David l-a făcut conducătorul serviciului de cântăreți în cor în casa Domnului Dumnezeu. El a fost capul părintesc al unei case sau seminții de muzicanți sau cântăreți; și pentru acest neam de muzicanți, care s'a tras dela Asaf, a fost scris psalmul 50. Se pare că multe lucruri contrazic, că el ar fi fost scris pentru adevăratul Asaf, care a trăit în zilele Regelui David sau ale Regelui Solomon. Psalmul al 50-lea este primul dintre cei doisprezece psalmi ai lui Asaf sau cântări ale lui Asaf; și acești psalmi toți se disting prin aceea, că pun

în evidență pe Iehova Dumnezeu ca Marele Judecător. — Vedeți titlurile dela psalmul 73 până la 83.

4 Din versetul de introducere al Psalmului 50 vedem, că la toți cei interesați, mai ales la aceia, cari sunt interesați la îndreptățirea Celui Prea Înalt, le este adresată chemarea să apară în fața justiției și ca martori oculari să observe ei înșiși dreptatea procesului și îndreptățirea Marelui Judecător. Psalmul începe: „Dumnezeu (Cel puternic, alte trad.), da, Dumnezeu, Domnul (Iehova, alte trad., vorbește, și chiamă pământul, dela răsăritul soarelui până la asfințitul lui”. — Psalm 50:1.

5 Această citație o trimite o personalitate neobișnuită (extraordinară), și traducerea Rotherham a Bibliei (engleză) arată, cum este numită aceasta în ebraica originală a Psalmilor: „El Elohim Jahwe (Iehova) vorbește, și chiamă pământul, dela răsăritul soarelui până la asfințitul lui”. Citația este proclamată deci de „El -Elohim Iehova”. Acesta este un titlu plin de demnitate, și a fost întrebuințat, când s'au dat declarații solemne despre scopul și obligațiile cuiva. Pentru a cita un exemplu istoric pentru aceasta, cităm Iosua 22:21-23, unde este redată declarația solemnă a urmașilor lui Ruben, Gad și Manase în fața celorlalte seminții ale poporului lui Israel: „Fiii lui Ruben, fiii lui Gad și jumătate din seminția lui Manase, au răspuns astfel căpeteniilor peste mule lui Israel: Domnul Dumnezeu (El-Elohim). Cel Atotputernic, Domnul Dumnezeu (El-Elohim), Cel Atotputernic (Iehova, alte trad.), știe, și Israel însuși să știe lucrul acesta. Dacă din răsvrătire și păcătuire împotriva Domnului am făcut lucrul acesta... Dacă ne-am zidit un altar, că să ne abatem dela Domnul, ca să aducem pe el ardere de tot și daruri de mâncare, și ca să aducem pe el jertfe de mulțumiri, Domnul să ne ceară socoteală de aceasta!” Și în a doua din cele zece porunci zice Domnul Dumnezeu poporului Său de legământ pentru ce să nu-și facă idoli sau să li se închine, spunându-le: „Căci Eu, Domnul (Iehova), Dumnezeul (Elohim) tău, sunt un Dumnezeu (El) gelos”. — Ex. 20:5.

6 Toți vor observa că la traducerea expresiunii ebraice „El Elohim Iehova” Biblia Elberfelder (în Psalm 50:1) redă El cu „Cel Puternic” și Elohim cu „Dumnezeu”. Titlul El sau Puternic este potrivit pentru Iehova, pentru că El este într-adevăr Atoptuernic, și nimic nu-l este imposibil să facă, ce este just și drept. Titlul Elohim I se cuvine, pentru că toată puterea și tăria și toate calitățile strălucite, pe cari le-ar putea poseda cineva și toți ceilalți puternici, sunt întrunite în El, și pentru că El întrece cu mult pe toți ceilalți în acestea. Elohim este titlul, care îl marchiază ca Creatorul și Înfiptuitorul întregii creațiuni. Este titlul, care li este acordat în primul verset al Bibliei: „La început, Dumnezeu (Elohim) a făcut cerurile și pământul”. (Gen. 1:1). El merită ca toate creaturile inzestrate cu rațiune să-I dea atențiune.

7 El Elohim sau „Puternicul-Dumnezeu”, arată a-

1 a) Pe cine a înviat Dumnezeu înaintea judecării, și cine este interesat la acest caz de judecată?

b) Ce întrebare trebuie decisă?

2 a) Ce arată Psalmul 50 în această legătură?

b) Cine este judecătorul în acest caz judiciar, și ce voim să aflăm dela el?

3 Pentru cine a fost scris prima dată Psalmul al 50-lea după titlul său?

4 Ce chemare găsim în primul verset al acestuia?

5 Cum este numită personalitatea, care face chemarea aici?

6 Pentru ce este potrivită pentru el numirea?

7 Ce însemnează numele Său, și în ce legătură a fost întrebuințat în mod deosebit?

ceea, ceea ce El, Creatorul, este, și numele Iehova (sau Iehwe) este exclusiv numele Său. Acest nume îl arată ca Dumnezeu scopului, ca pe Unul, care hotărăște ceva. Iși propune ceva, și ale cărui scopuri nu pot fi niciodată stricate sau zădărnice. Acest nume înseamnă literalmente „El cauzează sau „El face să fie”; și ceea ce face El să fie, servește unui scop și unei hotărâri bune și drepte. El întrebuițează numele Său Iehova mai cu seamă în legătură cu legămintele Sale sau inoieile solemne. În numele acesta a încheiat El legământul de jertfă cu poporul Său de mai demult ales, cu națiunea lui Izrael. Când a trimis pe Moise la Izraeliți, pentru ca să-i primească în legământul de jertfă, a zis profetului Său Moise: „Eu sunt Cel ce sunt. Și a adăugat: Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: Cel ce se numește „Eu sunt”, m'a trimis la voi. Dumnezeu a mai zis lui Moise: Așa să vorbești copiilor lui Israel: Domnul (Iehova), Dumnezeuul părinților voștri, Dumnezeuul lui Avraam, Dumnezeuul lui Isaac și Dumnezeuul lui Iacov, m'a trimis la voi. Acesta este Numele Meu pentru vecinicie, acesta este numele Meu din neam în neam”. Și când Moise a inaugurat legământul cu Izraeliții la muntele Sinai în Arabia, „a luat cartea legământului, și a citit-o în fața poporului. Ei au zis: Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul (Iehova). Moise a luat sângele, și a stropit poporul zicând: Iată sângele legământului, pe care l-a făcut Domnul (Iehova) cu voi pe temelii tuturor acestor cuvinte”. (Ex. 3:14, 15; 24: 7, 8).

⁸ Prin urmare „El Elohim Iehova” este Marele Judecător, care trimite invitarea, și El este acel Unul, cu care s'a încheiat legământul de jertfă. Aceasta face lucrul foarte serios; și nimeni să nu se întoarcă batjocuritor dela examinarea acestei chestiuni pe baza unei prejudecăți religioase și a unei prezentări false a numelui lui „Iehova”. Dacă face aceasta cineva din „creștinătate”, prin aceasta se confirmă numai exactitatea „inviniții cuprinsă în acuza divină. Din Psalmul 50 se vede, că aceasta are urmări foarte serioase, nenorocite pentru disprețuitor, și că toți cei de pe pământ sunt citați, și anume dela orientul îndepărtat până la apusul îndepărtat, „dela răsăritul soarelui până la asfințitul lui”, sau oriunde strălucește soarele.

⁹ Având în vedere neștiința generală, în care a lăsat religia masele omenirii să se înglobească, faptul că Iehova chiamă pământul în această măsură mare arată, că El se obligă să facă ceva. Ce? Să trimită vestea Sa, prin care se proclamă citația la judecată, către toate națiunile, semințiile, popoarele și limbile. Și deoarece El întrebuițează la trimiterea veștii Sale pe pământ pe servii Săi omenești ca anunțătorii acestei judecăți, se arată că martorii Săi trebuie să facă o mare lucrare de facere de cunoscut, pentruca vestea Sa să fie răspândită. Se poate raporta aci, că Martorii lui Iehova dela sfârșitul primului război mondial din anul 1918—nevorbind nimic despre vestirea dinaintea aceluia an — au pătruns în cele mai multe teritorii ale pământului și au pus în circulație aproape o jumătate de miliard de cărți și broșuri cu explicații privitoare la cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. La acestea se mai adaugă alte sute de milioane de tractate gratuite, reviste, invitații și cuvântări pe

plăci de gramofon precum și cuvântări biblice, cari s'au ținut cu intrare liberă în mari săli publice, afară de aceasta încă cuvântări prin unele stațiuni de radio precum și prin rețea de stațiuni de radio și studii în locuințe particulare. Și totuși, cu această vestire incomparabilă în optzeci și opt de limbi diferite prin pușinii martori ai lui Iehova, cari există, totuși nu am ajuns la sfârșit, deoarece „pământul trebuie chemat dela răsăritul soarelui până la asfințitul lui”.

SION, SEDIUL JUDECAȚII

¹⁰ Toți trebuie să fie informați cu privire la aceea, că unde se află scaunul de judecată al Marelui Judecător, de unde Iși trimite vestea Sa luminătoare. Psalmul 50 declară: „Din Sion, care este întruparea frumuseții desăvârșite, de acolo strălucește Dumnezeu (Elohim)”. (Ps. 50:2). Acest fapt arată, că fluviul timpului a dus departe înainte omenirea și de aceea a adus-o atât de aproape de marele punct culminant al întâmplărilor. Când legământul tipic de jertfă a fost încheiat în anul 1513 î. Chr. între Dumnezeu și națiunea Izrael, Dumnezeu a strălucit din muntele Sinai. Adresându-l-se Lui, istoricul aceluia timp scrie: „Te-ai pogorît pe muntele Sinai, le-ai vorbit din înălțimea cerurilor, și le-ai dat porunci drepte, legi adevărate, învățături și orânduiri minunate. Le-ai făcut cunoscut Sabatul Tău cel sfânt, și le-ai dat prin robul Tău Moise, porunci, învățături și o lege”. Și Moise pune Izraeliților mărturie despre aceasta în cuvintele: „Voi v'ați apropiat și a-ți statut la poalele muntelui. Muntele era aprins, și flăcările se ridicau până în inima cerului. Era întuneric, nori și negură deasă. Și Domnul v'a vorbit din mijlocul focului; voi ați auzit sunetul cuvintelor-Lui, dar n'ați văzut niciun chip, ci ați auzit doar un glas. El Și-a vestit legământul Său, pe care v'a poruncit să-l păziți, cele zece porunci; și le-a scris pe două table de piatră”. (Neemia 9:13, 14; Deut. 4:11-13).

¹¹ Acel legământ al legii cu cele zece porunci că legea sa fundamentală, a fost încheiat cu Iehova prin jertfă sau peste jertfă. A stat în el multe cu privire la jertfa ce poate fi primită. Jertfa, pe care s'a bazat în primul rând acest legământ de lege, a fost mielul de paști, care a fost junghiat acolo jos în Egipt, la 14 Nisan a anului 1513 î. Chr. Darea îndrumărilor cu privire la ținerea acelei sărbători de paști a însemnat de fapt începutul legământului legii; și moartea mielului de paști a fost moartea animalului peste a cărui vieață jertfită a fost încheiat legământul. Sângele mielului de paști a fost stropit pe usciorii ușii și pe pragul de sus al caselor izraelite; a fost sângele, care a făcut legământul legii valabil, obligator sau l-a pus în vigoare pentru poporul ales al lui Dumnezeu. La câteva ceasuri după aceea, a început ieșirea lor din Egipt ca eliberării lui Iehova, și cu aceasta și-au început marșul către muntele Sinai. Iehova vorbește despre aceasta ca despre „legământul, pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, să-i scot din țara Egiptului, legământ, pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț

⁸ Ce face prin urmare chestiunea, despre care vorbește Psalmul 50, nespus de serioasă?

⁹ a) Ce să obligă Iehova să facă, ceea ce se conchide din aceea, că El chiamă pământul dela răsăritul soarelui până la asfințitul lui?

b) În ce măsură a făcut El aceasta până astăzi?

¹⁰ a) Unde este scaunul judecătoresc și ce arată aceasta?

b) De unde a strălucit Judecătorul când a fost făcut legământul tipic prin jertfă?

¹¹ a) Pe care jertfă s'a bazat legământul legii în primul rând, și pentruce?

b) Peste care jertfă a fost făcut acel legământ, și cum?

asupra lor, zice Domnul (Iehova)". (Ier. 31:32). Acel legământ a fost introdus sau inaugurat solemn la muntele Sinai, și anume printr-o învoială rostită între Dumnezeu și Izraeliți și prin aceea că Dumnezeu prin mijlocul Moise le-a dat legea Sa scrisă. Această sfințire a legământului legii s'a făcut peste o jertfă potrivită. Citim cu privire la aceasta după cum urmează:

¹² „Moise a venit și a spus poporului toate cuvintele Domnului (Iehova) și toate legile. Tot poporul a răspuns într'un glas: Vom face tot ce a zis Domnul. Moise a scris toate cuvintele Domnului. Apoi s'a sculat din dimineată, a zidit un altar la poalele muntelui, și a ridicat douăsprezece pietre pentru cele douăsprezece seminții ale lui Israel. A trimis pe niște tineri dintre copiii lui Israel, să aducă Domnului ardere-de-tot, și să junghie tauri ca jertfe de mulțumire. Moise a luat jumătate din sânge, și l-a pus în străchini, iar cealaltă jumătate a stropit-o pe altar. A luat cartea legământului, și a citit-o în fața poporului. Ei au zis: Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul. Moise a luat sângele, și a stropit poporul, zicând: Iată sângele legământului, pe care l-a făcut Domnul cu voi pe temelul tuturor acestor cuvinte". (Ex. 24:3-8). „În adevăr, acolo unde este un testament (legământ), trebuie neapărat să aibă loc moartea celui ce l-a făcut, pentru că un testament nu capătă putere decât după moarte. N'are nici o putere câtă vreme trăiește cel ce l-a făcut. De aceea și întâiul legământ n'a fost sfințit fără sânge. Și într'adevăr, Moise, după ce a rostit înaintea întregului norod toate poruncile Legii, a luat sânge de viței și de țapi, cu apă, lână stacojie și isop, a stropit cartea și tot norodul, și a zis: „Acesta este sângele legământului, care a poruncit Dumnezeu să fie făcut cu voi” (Evrei 9:16-20). A fost deci în dublu înțeles un „legământ prin jertfă” tipic.

¹³ De atunci încoace însă Iehova, Marele Făcător de legământ și Judecător, a venit dela muntele Sinai la muntele Sion, pentru ca să strălucească de acolo. Acolo începe cu poporul Său judecata cu privire la legământul Său. În chip s'a făcut aceasta, după ce a dus pe națiunea Izrael în țara promisă și după aceea a ajutat regelui Său credincios David să cucerească și să ocupe Sionul, cetățuia din orașul Ierusalim. (2 Sam. 5:6-10). Despre această mutare dela muntele Sinai la muntele Sion a vorbit Moise cu puțin înainte de moartea sa la hotarele țării făgăduite: „Domnul (Iehova) a venit din Sinai, și a răsărit peste ei din Seir, a strălucit din muntele Paran, și a ieșit din mijlocul zecilor de mii de sfinți, având în dreapta Lui focul legii. Da, El iubește popoarele; Toți sfinții sunt în mâna Ta. Și au stăut la picioarele Tale, au primit cuvintele Tale” (Deut. 33:2, 3). În tot decursul acestei căi de meș Iehova a strălucit și a descoperit slava Sa.

¹⁴ Sionul sau Ierusalimul, la care a venit Iehova în zilele Regelui David și unde a ridicat templul Său mai târziu prin Regele Solomon; a fost numai un chip. reprezentat profetic Sionul ceresc. Acest Sion este organizația principală, care este înălțată peste întreaga organizație universală a lui Dumnezeu, întocmai după cum Sionul timpului vechiu a format capitala regală a națiunii Izrael, unde a stat „tronul lui Iehova” cel vă-

zut, pe care a șezut David și urmașii săi credincioși. Regele lui Iehova în acea organizație principală este Fiul Său iubit, Christos Isus. După ce Isus a murit ca martir sau martor al lui Iehova pe lemn, Dumnezeu L-a înviat din moarte și L-a înălțat la dreapta Sa „și Și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile”. (1 Petru 3:22). Christos Isus cel înălțat este deci baza Sionului, a organizației principale a lui Dumnezeu, și Dumnezeu a făcut de cunoscut aceasta cu sute de ani mai înainte ca scopul Său: „De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu: Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului, temelie puternică; cel ce crede, nu se va grăbi”. (Isa. 28:16). Din acest Sion adevărat strălucește acum Iehova, căci este „întruparea frumuseței” și întrece tot ceea ce s'a mai creat.

¹⁵ Prin faptul că apostolul Pavel arată deosebirea între fostul munte Sinai și adevăratul munte Sion în capitala lui Dumnezeu, în care Sionul are întâietatea, zice creștinilor, cari au intrat într'un legământ cu Iehova Dumnezeu prin jertfă: „Voi nu v'ați apropiat de un munte care se putea atinge și care era cuprins de foc, nici de negură, nici de întunec, nici de furtună, nici de sunetul de trâmbiță, nici de glasul care vorbea în așa fel că ceice l-au auzit, au cerut să nu li se mai vorbească, (pentru că nu puteau suferi porunca aceasta: „Chiar un dobitoc dacă se va atinge de munte, să fie ucis cu pietre, sau stăpuns cu săgeata”. Și priveliștea aceea era așa de înfricoșătoare încât Moise a zis: „Sunt îngrozit și tremur!”). Ci v'ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu. Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a gerilor, de Biserica celor întâi născuți, cari sunt înscrși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți, de Isus; Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel. Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați pe Cel ce vă vorbește” (Evrei 12:18-25).

¹⁶ Acum putem aprecia just profetia despre venirea lui Dumnezeu, Judecătorul tuturor la adevăratul Sion, la organizația Sa principală de frumusețe desăvârșită. Psalmul 50 ne dă în privința aceasta un avertisment în cuvintele: „Dumnezeul nostru vine și nu tace. Înaintea Lui merge un foc mistuitor, și împrejurul Lui o furtună puternică”. (Ps. 50:3). Această „venire a lui Dumnezeu” la organizația Sa principală a avut loc în anul 1914; pentru că în acel an a luat la Sine Cel Atotputernic marea Sa putere și a început să guverneze cu ajutorul organizației Sale principale Sionul. El a făcut aceasta, prin aceea că a ridicat pe Regele Său, Christos Isus, ca domnitor pe tron. În acel timp s'a împlinit profetia Sa, care a stat scrisă de mult timp în cuvântul lui Dumnezeu: „Domnul va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: Stăpânește în mijlocul vrășmașilor Tăi! (Ps. 11:2). Ca primă acțiune de domnie în mijlocul dușmanilor Săi noul Rege a aruncat pe Diavolul, Satañ, și pe toți îngerii săi demoni din înălțimile cerurilor jos. Urcarea pe tron a Regelui în anul 1914 î. Chr., și „războiul în cer”, a fost purtat după aceea ca să arunce afară organizația invizibilă a Diavolului din comunitatea cu fiii cerești ai lui Dumnezeu.

¹³ Unde s'a mutat apoi Iehova și ce zice Moise despre această mutare?

¹⁴ Ce este acest Sion din care strălucește acum Iehova? și care este baza sa?

¹⁵ Cum arată Pavel în Evrei 12:18-25 deosebirea dintre muntele Sinai și adevăratul munte Sion?

¹⁶ Când s'a împlinit profetia „Dumnezeul nostru vine”, și cum?

a fost reprezentat profetic într-o vedenie, care este descrisă în Apocalips 12:1-12). Paralel cu acel „război în cer” a decurs primul război mondial din 1914-1918, pe care l-au purtat națiunile din cauza domniei peste pământ.

¹⁷ Înainte cu nouăsprezece sute de ani s'a întâmplat, la trei ani și jumătate după botezul și ungerea lui Isus cu spiritul lui Dumnezeu, că Domnul a intrat călare în Ierusalim, a intrat în templu și a făcut judecată religioșilor, cari au pânghărit în acel timp casa tipică a lui Dumnezeu. La sfârșitul erei noastre, și la trei ani și jumătate după ce Christos Isus a fost ridicat ca Regele uns al lui Iehova pe tron, și anume în primăvara anului 1918, El a venit la templul spiritual al lui Dumnezeu și a început judecata la casa lui Dumnezeu. „Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă dela casa lui Dumnezeu” (1 Petru 4:17).

¹⁸ De atunci încoace Iehova n'a mai tăcut. În decursul timpului tăcerii Sale, înainte ca solul și Regele Său să vină la templu, făcându-i din „creștinătate” au săvârșit anumite fapte vrednice de pedeapsă. Ei au căutat să se convingă pe ei înșiși, că tăcerea lui Dumnezeu a însemnat aprobarea Sa a fărădelegilor lor religioase. Ruperea tăcerii Sale înseamnă, că El prin solii Săi în templu și prin rămășița credincioasă a martorilor Săi unși de pe pământ transmite vestea Sa de judecată. Din Sion a strălucit Iehova peste rămășița Sa, luminând paginile Bibliiei pentru membrii rămășiței și le-a descoperit vestea minunată, conform căreia împărăția a fost întemeiată în anul 1914 prin investirea cu putere a lui Christos Isus, Regele. Această lumină minunată a lui Iehova, care strălucește din Sion, trebuie să o resfrângă martorii Săi de pe pământ asupra „tuturor oamenilor de bine”, vestind evanghelia împărăției la toate națiunile lumii. În același timp ei trebuie să fie purtători de cuvânt a lui Iehova, făcând cunoscut judecata Sa asupra „creștinătății” religioase; deoarece pentru Iehova Dumnezeu este timpul să rupă tăcerea Sa față de religioși; pentru că aceștia poartă numele Său în gură, dar aduc batjocură și ocară asupra lui. În timpul, când Dumnezeu își execută judecățile nimicitoare asupra lor, în războiul Armagedonului, va duce puterile Sale de nimicire la luptă întocmai ca un foc mistuitor; și împrejurul lui va fi o furtună puternică, când își exprimă mânia împotriva făcătorilor. „Fiindcă Dumnezeul nostru este „un foc mistuitor”. (Evrei 12:29; Deut. 4:24; Ex. 24:17).

DUPĂ CITAȚIE — JUDECATA

¹⁹ Ceea ce urmează după citația lui Iehova, nu este o ședință de judecată secretă, niciun interogatoriu îndărătul ușilor închise, la care publicul nu ar putea să asiste și dela care ar fi excluși toți reporterii dela ziare și pe lângă aceasta încă o cenzură oficială aspră, care ar face imposibilă orice strecurare de știri. Iehova nu se dă îndărăt dela aceea, de a aduce la lumina zilei deplină cazul de ceartă de pretutindeni din cer și de pe pământ. Da, întreg universul să fie în cunoștință despre aceasta; pentru că după toate expunerile, după discuțarea liberă, deschisă și după cumpănirea încoace și încolo a chestiunilor

de judecată ca rezultat final, va ieși la iveală dreptatea și nepărtinirea judecătorească a lui Iehova, și partea Sa de legământ prin jertfă va fi justificată. Numai religioșii favorizează o cenzură, și strigă după ea, pentru că sentimentele lor religioase să nu fi atinse, sfințenia pe dinafară și făcătoria lor să nu le fie date pe față. Psalmul 50 ne arată deci publicul universal la interogatoriu și la dezbateri în cuvintele: „El strigă spre ceruri sus, și spre pământ, ca să judece pe poporul Său: „Strângeți-Mi pe credincioșii (sfintii, alte trad.). Mei, cari au făcut legământ cu Mine prin jertfă!” Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este cel ce judecă. (Oprire). (Ps. 50:4-6).

²⁰ În ceea ce privește chemarea de a lua parte la dezbateri judiciară, care este adresată cerurilor sus, profetul Isaia a avut o vedenie despre reprezentantul judecătorec al lui Iehova, care a șezut pe tron în templu; și-a scris: „Am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul, Serafimii stăteau deasupra Lui, și fiecare avea șase aripi; cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele, și cu două sburau. Strigau unul la altul, și ziceau: Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!” Deja în decursul acestei vedenii Isaia s'a simțit judecat ca necurat, și a primit curățirea care i s'a oferit imediat. (Isa. 6:1-7); Ioan. 12:39-41). Așa se arată că serafimii sunt prezenți la dezbateri și mărturisesc sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu. În afară de aceasta Christos, Regele, este judecătorul hotărât de Iehova pentru scaunul la judecată din templu, și despre El a declarat profeția: „Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre” (Mat. 25:31, 32). Această profeție arată, că îngerii cerului, cari însoțesc pe Christos, sunt de asemenea prezenți la dezbateri, și că afară de aceștia vor fi adunate la dezbateri judiciară „pământul”, adică toate națiunile pământului. Ele nu pot scăpa de adunarea la marea ascultare și cercetare judecătorească, pentru că Dumnezeu Cel Atotputernic a chemat; și cei care trebuie să apară la interogatoriu, se află între toate națiunile. În mijlocul acestei adunări judecătorești a lui Dumnezeu pe „poporul Său”.

²¹ *Poporul său!* Din cine se compune? Din aceia cari sunt arătați cu expresia „sfintii Mei” (credincioșii Mei). Ei trebuie să fie strânși la interogatoriu și la dezbateri judiciară la Iehova Dumnezeu, pentru că au încheiat cu El un legământ prin jertfă. În împlinirea prezentă a profeției, numirea „poporul Meu” cuorinde evident nu numai pe toți aceia, cari conform tuturor dovezilor existente sunt poporul Său de legământ, ci și pe aceia, cari în mod religios ridică pretenția de a fi poporul Său, care stă cu El într-o legătură de legământ. Aceasta cuorinde pe evreii naturali, cari susțin, că legământul prin jertfă încheiat prin Moise mai este încă valabil, așa că ei sunt încă tot poporul ales al lui Iehova. El cuprinde și pe milioanele de religioși sectanți ale așa numitei „creștinătăți”, cari din partea lor susțin a fi poporul de legământ al lui Dumnezeu prin Christos.

Continuare în numărul viitor

¹⁷ Cum calculăm noi timpul venirii Regelui la templu?

¹⁸ a) În ce măsură n'a tăcut Dumnezeu de atunci?

b) Când va merge un foc mistuitor înaintea Lui, și împrejurul Lui o furtună puternică?

¹⁹ Ce urmează după chemarea lui Dumnezeu? și cum se va proceda atunci, conform Psalmului 50:4?

²⁰ Ce arată Sfânta Scriptură, că cerul și pământul sunt prezente la ascultare și judecată?

²¹ Cine este „poporul Său”, care este omintit în profeție? și pentru ce?

INSTALAREA PREOȚIMII VECINICE

„Șapte zile se vor întrebuița pentru închinarea (instalarea, O Biblie americană) voastră”. Lev. 8 : 33.

(Urmare din numărul 3)

²⁸ Ascultați acum pentru a afla pentru cine a trebuit adus vițelul ca jertfă de ispășire. „Moise a zis lui Aaron: Apropie-te de altar; adu-ți jertfa ta de ispășire și arderea ta de tot, și fă ispășire pentru tine și pentru popor (poporul seminției lui Levi); adu și jertfa poporului (celorlalte seminții) și fă ispășire pentru el, cum a poruncit Domnul. Aaron s'a apropiat de altar, și a junghiat vițelul pentru jertfa lui (ca reprezentant al casei și seminției sale de ispășire. Fiii lui Aaron i-au adus sângele; el și-a muiat degetul în sânge, a uns coarnezle altarului, iar celalt sânge l-a turnat la picioarele altarului. A ars pe altar grăsimea, rărunchiile, și prapurul ficatului dela vițelul pentru jertfa de ispășire, cum poruncise lui Moise Domnul. Iar carnea și pielea le-a ars în foc afară din tabără” (Lev. 9:7-11).

²⁹ Aici procedarea cu vițelul jertfei pentru păcat are aceeași însemnătate ca și procedarea cu vițelul, care a fost întrebuițat la instalarea preoțimii aaronice *) Isus este adevărata jertfă pentru păcat, despre care animalele acelea au fost umbre. „Pe Cel ce n'a cunoscut niciun păcat, El (Dumnezeu) l-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El”. (2 Cor. 5:21). Intocmai cum animalul de jertfă pentru jertfa de ispășire a fost junghiat pe partea dreaptă sau pe partea de nord a altarului de jertfă, care a stat în curtea înconjurată cu perdele albe de în, așa a fost omorât Isus pe pământ, totuși înăuntrul îngrijirii drepte a lui Dumnezeu. Isus a fost drept și un om fără greșală, întocmai cum animalul de jertfă în chip, vițelul, a fost fără cusur. Sângele său a realizat ispășirea de păcate pentru toți credincioșii din neamul omenesc. „Căci”, așa zice Dumnezeu, „viața trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele voastre, căci prin viața din el face sângele ispășire” (Lev. 17:11). În armonie cu acest fapt sângele animalului de jertfă a fost uns de marele preot Aaron pe coarnezle altarului și a fost turnat la picioarele sale. Nu este acesta un chip potrivit despre aceea, că lui Dumnezeu nu I se poate jertfi nimic, decât pe baza sângelui lui Isus, care spală păcatele celor credincioși?

³⁰ Arderea grăsimii, a rărunchiilor și a prapurului ficatului a jertfei pentru păcat pe altarul marcat prin sânge

*) Vezi „Impăcarea pentru lumea nouă”, „The Watchtower” din 15 August și 1 Septembrie 1942.

²⁸ Pentru cine a fost adus vițelul ca jertfă de ispășire? și cum a procedat cu această ocazie Aaron?

²⁹ Ce reprezintă această procedură cu vițelul, mai cu seamă junghierea sa și întrebuițarea sângelui său?

³⁰ Ce s'a preumbrit prin arderea grăsimii sale și a organelor sale de importanță vitală pe altar, în timp ce carnea sa etc. a fost arsă afară de lagăr?

a pus mărturie, că Christos Isus S'a consacrat plin de seriozitate și putere serviciului lui Dumnezeu, prin faptul că l-a dat primul loc în cugetul Său cel mai lăuntric și cu toată influența Sa a impus respectul convenit al acestui serviciu. Că resturile animalului de jertfă mort au fost duse într'un loc în afară de lagărul lui Izrael și au fost arse acolo, a pus mărturie despre aceea, că „așa a trebuit să sufere Christos”. Așa a zis El și ucenicilor Săi, cari au fost întristați din cauza interogatoriului nedrept în fața tribunalului, din cauza condamnării Sale și suferințelor și morții pe lemn, pe cari Isus din Nazaret a trebuit să le sufere: „Nu trebuia să sufere Christosul aceste lucruri, și să intre în slava Sa?” (Luca 24:26, 46). Toate suferințele acestea le-a îndurat ca unul, care a fost lepădat în ochii conducătorilor religioși ai comunității lui Izrael. Jertfa Sa a avut pentru ei un miros urit al morții, întocmai ca mirosul, când un taur mort este ars, și de aceea a fost osândit la moarte de către ei ca un răufăcător nelegiuit, care nu aparține lagărului poporului lui Dumnezeu. Prin această ocară și prin aceste suferințe s'a dovedit neprihănirea Sa în fața lui Dumnezeu, prin faptul că au servit încercării, dacă Diavolul din cauza suferințelor, pe cari Dumnezeu le-a permis pentru El prin cearta Diavolului, îl va putea îndemna la răsvărire împotriva lui Dumnezeu. Inșă tocmai așa după cum grăsimea din belșug și organele interne ale jertfei de ispășire au fost arse pe altar și au fost primite de Dumnezeu, în timp ce trupul mort a ars înafară de lagăr, tot așa a fost Isus înăuntrul Său credincios lui Dumnezeu, în timp ce a suferit toată ocară, insulta și suferințele chiar până la moarte. Dela Iordan până la Golgota a ieșit dela El ca jertfă în mijlocul focului, de pe altar un miros dulce, liniștitor, plăcut, mirosul jertfei adusă lui Dumnezeu.

³¹ Că jertfa ispășitoare de păcate a lui Isus a fost prezentată lui Dumnezeu cu succes și i-a fost plăcută, este preumbrit prin aceea, ce a urmat în chip ca lucrul următor și anume prin jertfa „berbecelui pentru arderea de tot”, pe care a oferit-o Aaron, marele preot. „A junghiat apoi arderea de tot. Fiii lui Aaron i-au adus sângele la el, și el l-a stropit pe altar dejurimpregjur. l-au adus și arderea de tot tăiată în bucăți, cu cap cu tot, și le-a ars pe altar. A spălat măruntaiele și picioarele, și le-a ars pe altar, deasupra arderii de tot. (Lev. 9:12-14). Această jertfă a fost oferită în legătură cu jertfa de ispășire pentru Aaron și casa sa, și anume în continuare la aceasta. Ea a confirmat, că Dumnezeu a primit cu totul jertfa de ispășire, întocmai ca în cazul berbecelui pentru

³¹ Ce a preumbrit procedarea cu „berbecelul pentru jertfa de ardere de tot”?

ardere de tot, care a fost oferit în decursul instalării preoțimii aaronice. (Vezi alineatele 5-7). Ca mare preot Christos Isus s'a înălțat cu valoarea jertfei Sale de ispășire omenesci în cer și a oferit-o în prezența personală a lui Dumnezeu, a lui Iehova, și Dumnezeu a manifestat primirea sa în mod deslușit prin aceea, că a turnat spiritul Său sfânt asupra urmașilor credincioși ai lui Isus, pentru a-i face subpreoți. (Fapte 2:22-36). Aceștia dobândesc viață spirituală în cer.

BINECUVĂNTĂRI PENTRU OMENIREA NEPREOȚEASCĂ

⁸² Ca lucru următor în șirul procedărilor în ziua aceea a urmat în pustia muntelui Sinai jertfa de ispășire, care a fost adusă prin preoții puși în slujbă pentru semințiile nepreotești ale lui Izrael. Țapul lor a fost junghiat prin Aaron ca marele preot potrivit pentru aceasta. „În urmă, a adus jertfa pentru popor. A luat țapul pentru jertfa de ispășire a poporului, l-a junghiat, și l-a adus jertfă de ispășire, ca și pe cea dintâi jertfă (vițelul pentru jertfa de ispășire a Leviților). A adus apoi arderea de tot (un vițel și un miel), și a jertfit-o, după rânduelile așezate (pentru preoți). A adus și jertfa de mâncare, a umplut un pumn din ea, și a ars-o pe altar, afară de arderea de tot de dimineață”. (Lev. 9:15-17). Această jertfă de ispășire a fost hotărâtă pentru păcatele semințiilor lui Izrael în afară de seminția lui Levi. Prin urmare lagărul lui Izrael a reprezentat pe toți aceia din omenire, cari sunt în afară de „preoțimea regală” a lui Dumnezeu, dar prin credință și ascultare se vor folosi de jertfa de răscumpărare a lui Isus. Lagărul reprezintă prin urmare pe aceia din neamul omenesc, cari cu ajutorul jertfei de răscumpărare a lui Christos și a împărăției Sale de o mie de ani vor fi aduși în armonie cu Iehova Dumnezeu și prin aceasta dobândesc viață veșnică pe pământul schimbat în raiu.

⁸³ Intocmai după cum jertfa de ispășire pentru popor a urmat după cea a lui Aaron și a casei sale, tot așa toți credincioșii din omenire, cari stau în afara „preoțimii regale”, vor fi binecuvântați cu binefacerile jertfei de ispășire a lui Christos, după ce membri preoțimii Sale vor fi primit astfel de binefaceri. Membrii preoțimii primesc binecuvântările împăcării acuma, în decursul acestui timp dela Rusalii până către sfârșitul acestei lumi în Armaghedon; deoarece pe baza credinței lor în sângele lui Isus și în valoarea sa Dumnezeu îi îndreptățește acum la viață. Dar binecuvântările unei singure jertfe pentru păcate nu sunt mărginite de a-i face numai pe ei potriviți pentru preoțimea regală, ci oamenii credincioși beneficiază de efectele binefăcătoare după aceea, în timpul celor o mie de ani, când Christos Isus domnește ca Regele și Preotul lui Dumnezeu. Aceasta arată timpul după războiul Armaghedonului, când pământul este eliberat de organizația nelegiuită a lui Satan și calea pentru domnia neturburată a lui Christos peste oameni este liberă.

⁸⁴ Jertfa de ardere de tot, a poporului, compusă dintr'un vițel tânăr și un miel, a descoperit că Iehova a primit jertfa de păcat pentru popor. Manifestarea publică despre aceea, că Dumnezeu a primit jertfa mai mare de păcat pentru omenire, se va da în împlinirea chipului în curând, adică după Armaghedon. Pentru a întări mărturia pentru primirea la Dumnezeu, la aceasta s'a adăugat o jertfă de mâncare sau o jertfă de grâne, din care Aaron, împreună cu jertfele de animale, a umplut un pumn din ea și a ars-o pe altar. Aceasta reprezintă, că jertfa pentru păcat aduce fructe sau arată rezultate bine primite cari servesc poporului de hrană susținătoare de viață. Toți oamenii, cari dobândesc viață veșnică pe pământ în lumea nouă a dreptății, își exercită credința în aceea, că Dumnezeu a primit jertfa pentru păcat a Fiului Său iubit, și au parte la binecuvântările prețioase ale vieții, intocmai cum are parte de ele biserica subpreoților. Apostolul Ioan arată, că astfel de binecuvântări vor fi făcute ușor de primit de oamenii, cari câștigă viață pământească în lumea nouă, când scrie către biserică: „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Christos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (1 Ioan 2:1, 2).

⁸⁵ În legătură cu marea jertfă pentru păcat, prin care omenirea primește binecuvântări vecinice, a trebuit să se arate un alt fapt. Acest fapt a fost preumbrit prin ultimele jertfe de animale, pe cari le-a junghiat mai marele preot Aaron. Acestea au fost așa numitele „jertfe de pace”. Alții preferă să o numească „jertfă de mulțumire”, și alții mai curând „jertfă de răsplătire”. O jertfă de pace a putut fi adusă ca exprimare a mulțumirii. A trebuit să fie „o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului” (Lev. 7:11-15; 3:1-5). Mulțumirea este o răsplătire cuvenită sau o recunoștință față de Dumnezeu Domnul pentru binele ce durează veșnic, care se trage din jertfa pentru păcat; și jertfa de pace a mărturisit, că lui Dumnezeu I S'a dat mulțumire, pentru că prin jertfa pentru păcat a lui Christos Isus a adus pe păcătos în starea de pace cu El și în situație de legătură cu El care este propășitoare pentru spirit.

⁸⁶ În conformitate, marele preot Aaron a pășit acum, când jertfa de ispășire și arderea de tot au fost aduse, la jertfele de pace. „A junghiat apoi taurul și berbecelul, ca jertfă de mulțumire pentru popor. Fiii lui Aaron au adus sângele la el, și el l-a stropit pe altar de jur împrejur. I-au adus apoi grăsimea taurului și a berbecelului, coada, grăsimea care acopere măruntaiele, rărunchii, și prapurul ficatului; au pus grăsimile acestea deasupra piepturilor (taurului și berbecelului), și el a ars grăsimile pe altar. Aaron a legănat într'o parte și într'alta, ca dar legănat înaintea Domnului, piepturile și spata dreaptă, cum poruncise lui Moise Domnul”. (Lev. 9:18-21).

(continuare în pag. 66)

⁸² Ce s'a jertfit apoi pentru copiii lui Izrael? și pe cine reprezintă ei prin urmare?

⁸³ Ce este preumbrit prin faptul, că jertfa pentru păcat pentru Aaron și casa sa a fost adusă mai întâi și jertfa de ispășire pentru popor s'a adus după aceea?

⁸⁴ Ce reprezintă aducerea jertfel de ardere de tot a poporului și jertfei sale de grâne?

⁸⁵ Pentru ce a fost numită așa jertfa de pace?

⁸⁶ Cum a procedat Aaron cu animalele jertfei de pace?

Aprobat de cenzura centrală a presei